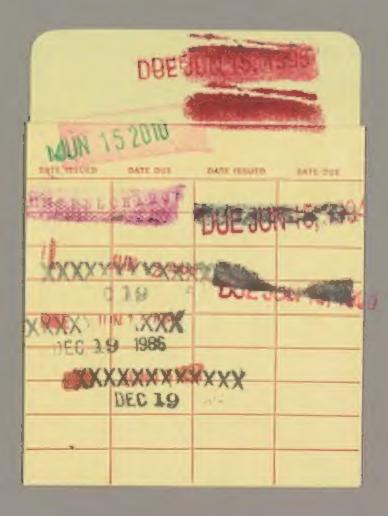
IBN BABUYAH FADA* IL AL-SHI*AH

صفات الشيعه، و فضائل الشيعه

واليف

فقيه بزرك ابى جعفر محمدبن على بن الحسن بن موسى بن بابو به القمى

4 330

صدوق

المتوقى سنه ٣٨١ هجري

Iba Babuyah, Aba Jafan Hulaman

Property of Princeton University Library

فضائل الشيعه

تأليف

فقية بزرك ابى جعقر محمد بن على بن الحمين بن عوسى بن بابو ية القمى

مشهور به

صدوق

المتوفى سنه ٣٨١ هجري

227/ -4/5 -3/5 -370

مب الدِرْخْنِ ارْخَمْ

الحمدة رب العالمين ، وصلواته على على و آله الطاهرين ، قال ابوجعفر على بن على بن الحسين بن بابويه القمى الفقيه رضى ألله عنه .

[التحديث الاول] قال حدثنا ابي رضى الله عنه قال حدثنا عبدالله بن الحسين المؤدب، عن احمد بن على الاصفهائي، عن تقد بن اسلم الطوسي قال حدثنا ابورجاء عن نافع عن ابن عمر قال سألنا السي المؤلج عن على بن ابي طالب المؤلج فنسب والمؤلج عن على المؤلج من المؤلج ومن أحب علياً أحبني ومن أحبني فقد ومن رضى الله عنه كافأه الجنة، ألا ومن أحب علياً لا يخرج ومن أحب علياً لا يخرج

بسم الله الرحمل الرحيم العمدلله ربالعالمين وصلواته على محمد وآله الطاهرين

[حديث] چنين گويد ابوجه فرخد بن على بن الحسين بن بابويه القمى فقيه رضى الله عنه بنقل از پدرش ازعبدالله بن الحسين المؤدب ، ، ، ، از ابن عمر كه گفت از حضرت رسولخدا نظیف راجع بأمير الدؤمنين على بن ابيطالب تاليك سؤال كرديم ناراحت شد وسپس قرمود گروهى كه دراطراف على تاليك گفتگو و كنجكاوى ميكنند چه حالى ومنظودى دادند ، منزلت او نزدخدا ماشدمترلت مرزيش پرورد گاد است ، بدانيد كسيكه على تاليك دوست داشته باشد مرا دوست داشته و كسيكه مرا دوست داشته و كسيكه مرا اوابت باشد بهشت مزد اوابت . آگ، باشيد كسيكه على تاليك الميان دوست داشته باشد از دنيا خارج نميشود

من الدنيا حتى يشرب من الكوثر ويأكل من طوبى ويرى مكانه فى الجنة ، ألاومن أحب علياً قبل صلاته وصيامه وقيامه واستجاب له دعاه ، ألا ومن أحب علياً استغفرت له الملائكة وفتحت له ابواب الجنة الثمانية يدخلها من اى باب شاء بغير حساب ، ألا ومن أحب علياً أعطاء الله كتابه بيمينه وحاسه حساب الأنبياء ، ألا ومن أحب علياً مون الله عليه سكرات الموت وجعل قبره روضة من دياض الجنة ، ألا ومن أحب علياً أعطاه الله بكل عرق في بدنه حوراء وشقع في ثمانين من أهل بيته وله بكل شعرة في بدنه حوراء وشقع في ثمانين من أهل بيته وله بكل شعرة في بدنه حوراء وشقع في ثمانين من أهل بيته وله بكل شعرة في بدنه حوراء ومدينة في الجنة ، ألا ومن أحب علياً بعث الله اليه ملك الموت ، كما يبعث الى الا تبياه ، و دفع الله عنه هول منكر و لكير ، و بيض وجهه وكان مع حمزة سيدالشهداه ، ألا ومن أحب علياً (لا يخرج من الدنيا حتى يشرب من الكوثر مع حمزة سيدالشهداء ، ألا ومن أحب علياً (لا يخرج من الدنيا حتى يشرب من الكوثر

مگر اینکه از حوش کوش بنوشد وازدرخت طویی بخورد و جای خود را در بهشت به بیند ، بدانید کسیکه علی ایستاد دوست داشته باشد نماز دروزه اوقبول می شود و دعای او مستجاب میگردد ، با خبر باشید کسیکه اورا دوست داشته باشد ملائکه برای دی طلب آمر زش میکشد و دربهای هشت یهشت برای او گشوده می شود تااذهر دری خواسته باشد شده او د هر کس علی ایست برای او گشوده می شود تااذهر در فردای قیامت صحیقه اعمال اورا بدست داست او خواهد داد و حساب او مثل حساب انبیاه است ، بدانید کسیکه علی ایست از دوست داشته باشد خداوند سکرات مر گادا بر او آسان میکند و گور و برا باغی از باغستانهای بهشت میگرداند ، کسیکه دوست بدارد علی ایست و در و برا باغی از باغستانهای بهشت میگرداند ، کسیکه دوست و شفاعت او در هشناد نفر از اقوام و نزویکاش پذیرفته می شود و برای او بعدد هر موثی که در بدن اواست حوری باوعطا فرماید هر موثی که در بدن اورادوست داشته هر موثی که در بدن اورادوست داشته از در بوست داشته باشد خداوند ملك الموت دا هنگام جان دادن پیش اومی فرسند به بیشیکه نزد پیمبران می فرستد به بیشید و نورانی میگرداند می فرستد و اذاوترس نکیر و منگر را بر میدارد و چهره او را دوست داشته باشد و به داشته باشد

وياً كل منطوبي . خل) أثبتات في قلبه الحكمة وأجرى على لسانه الصواب وفتحالة عليه أبواب الرحمة ، ألا ومن أحب عليا سمى في السماوات والأرض أسيرالله ، ألا ومن أحب عليا سمى في السماوات والأرض أسيرالله ، ألا ومن أحب علياً جاء يوم القيامة و وجهه كالقمر ليلة البدد ، ألا ومن أحب علياً والملك والبس حلة الكرامة ، ألا ومن أحب علياً وصع على رأحه تاج الملك والبس حلة الكرامة ، ألا ومن أحب علياً على الصراط كالبرق الخاطف ، ألا ومن أحب علياً كتبله بوائة من النادوجواز على الصراط وأمان من العداب ولم ينشر له ديوان ولم ينسبله ميزان وقبل له ادخل الجنة يلاحساب ، ألا ومن أحب علياً صافحته الملائكة وزارته الأنبياء وقضى الله له كل حاجة ، ألا ومن أحب آل غين أمن من الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن من الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب آل غين أمن ون الحساب والميزان والصراط ، ألا ومن أحب الميزان والميزان والمراط ، ألا ومن أحب الميزان والميزان والميزان والمراط ، ألا ومن أحب الميزان والميزان ولميزان ولمي

خداوند دانش وحکمت را بدل اوجای میدهد و زبانش را بدرستی و داستی گویا نموده و از لفزش و خطا حفظ میفر ماید ، بر او درهای رحمت خود را میگشاید ، کسیکه محب علی این است در آسمان و رمین اسیر (کمند محبت) حق نامیده میشود، کسیکه علی این است در آسمان و رمین اسیر (کمند محبت) حق نامیده میشود، کسیکه علی این بنده خدا عمل خالسی شروع کردی خداوند گناهان ترا بیامر زد ، هر کس علی این را دوست داشته باشد مانند ماه تابان شب چهارده بسخرای محشر وادد میگردد ، کسیکه او را دوست داشته باشد تاجی برس او گذاشته شده و لباسهای عرف برای و پوشانیده میشود ، کسیکه علی تین را دوست داشته باشد امان از آتش دو دخوان برق جهنده میگذدد ، هر که او را دوست داشته باشد امان از آتش دو دخوان برق جهنده میگذدد ، هر که او را دوست داشته باشد امان از آتش دو دخوان عمل او را باز نمیکند و اعمال او را نمی سنجند و برای او حسابی نیست و دیوان داخل شو ، کسیکه دوسنداد علی تین است فرشتگان یاوی معافحه کنند و انبیا داخل شو ، کسیکه دوسنداد علی تین است فرشتگان یاوی معافحه کنند و انبیا دارد از پس دارد از پس دارد و خداوند متمال حاجاتش را بر آورد ، کسیکه آل میکه آل میکه دوسنداد علی تین است فرشتگان یاوی معافحه کنند و انبیا بدارد از پس داد و خداوند متمال حاجاتش را بر آورد ، کسیکه آل میکه آل میکه در در سان و سنجش اعمال و لفزش از پل صراط ایمن است ، شخصی که بدارد از پس دادن حساب و سنجش اعمال و لفزش از پل صراط ایمن است ، شخصی که

مان على حب آل في فانا كفيله بالجنة معالاً نبياء ، ألا ومن مان على بغض آل في لم يشم رأتُحة الجنة .

قال ابورجاء كان حماد بن زيد يقتخر بهذا ويقول هو الأمل (الأصلخل).

[الحديث الثاني] حدثنا الحسن بن عبدالله بن معد عن جابرعن على ابن الحسن عن ابي جعفر عن على بن الحسن عن ابيه الله الله المستقلة عند الوقاة ، و في القبر ، وعند النشور ، وعند الكتاب ، وعند الحساب ، وعند الميزان ، وعند السراط .

[الحديث الثالث] حدثناجعفر بن على بن الحدين بن على بن على بن المغيرة عن اسماعيل بن مسلم الشعيري عن السادق جعفر بن عجد عن ابيه على قال قال والم الشعيري عن السادق حيد بن عجد عن ابيه على المراط أشدكم حياً لا مل يتى .

[الحديث الرابع] حدثنا الحسين بن إبر اهيم زحمه الله عن هشام بن حمزة الثمالي

بردوستی آل فل گای بمیرد من شامن بودن او با انبیا در بهشتم ، بر حذر باشید کسیکه بردشمنی آلمحمدگای بمیرد بوی بهشترا نخواهد شنید .

ا بورجا، گوید حماد بن زید بداشتن محبت آلمحمدافتخار میکرد ومیگفت اصل قبولی اعمال ایناست .

صفرت على بن الحسين يهج فرمود رسول خدا مى فرمود حب الهل بيت من درهة ت موضع خوفتاك براى شما مفيداست هنگام مرگ ، در گود، موقع برخواستن از قبود ، وقت بازشدن كتاب ، دررسيد گى حساب ، زمان سنجش اعمال و در گذشتن از سراط .

[حديث؟] اهام باقر المنظم فر مودرسولخدا المنظم فر مودازشما كسيكه محبتش باهل بيت من بيشتر باشد قدمش برروى پل صراط ازلفزش مصون تر است .

[حديث، المام باقر يَكِين على از بعدانش فرمود كه رسول اكرم المايين

عن ابى جعفر على بن على عن أبائه على قال قال دسول الله والمنظمة العلى الله ما ثبت حبك في قلب امرى مؤمن فركت به قدمه على السراط إلاثبت له قدم حتى ادخله الله بحيث الجنة.

[الحديث الخامس] حدثنا على بن احمدبن الحسين القرويني ابوالحسن المعروف بابن مقبر عنزيد بن ثابت قال قال بسول الله الموجود عمن أحب علياً في حياته وبعد موته كتب الله عزوجل له الأمن والايمان ماطلعت شمس أوغر بت ، ومن أبغضه في حياته وبعد موته مات موتة جاهلية وحوسب بماعمل .

[العديث السادس] حدثنا محمد بن احمد بن على الاسدى المعروف بابن جرادة البردعي ، قال حدثنا رقبة بنت اسحاق بن موسى بن جعفر بن محمد بن على بن الحسين بن على بن ابي طالب كالله قالت حدثني ابي اسحاق بن موسى بن جعفر قال حدثني ابي موسى بن جعفر عن ابيه جعفر بن محمد عن ابيه محمد بن على عن أبيه على بن الحسين عن ابيه الحسين بن على عن ابيه المير المؤمنين على بن ابيه على بن العسين عن ابيه الحسين بن على عن ابيه المير المؤمنين على بن ابي طالب كالله المير المؤمنين على بن ابي طالب كالله المير المؤمنين عن ابيه المير المؤمنين على عن ابيه المير المؤمنين على بن ابي طالب كالله المير المؤمنين على المير المؤمنين عن ابيه المير المؤمنين عن ابيه المير المؤمنين على بن ابي طالب كالله المير المؤمنين على المير المؤمنين عن ابيه المير المؤمنين على المير المؤمنين على المير المؤمنين على المير ا

بعلی تلقی فرمود محبت تو در دل مؤمنی جای نگرفت مگر اینکه خداوند اورا ازلفزش برپل سراط نگهداری خواهد کرد وقدمهای اورا استوار خواهد نمود و بخاطر محبت تو اورا به بهشت خواهد برد .

[حدیث] زید بن ثابت گوید رسولخدای فرمود کسیکه علی این از در زندگی و پس از مر کش دوست داشته باشد خداوند عزوجل برای او تازمانیکه آفتاب طلوع وغروب میکند امن وایمان می تویسد و کسیکداورا در زمان زندگیش و پس از مر گش دشمن داشته باشد بمر ک زمان جاهلیت مرده و از کوچکترین کادی که کرده بازخواست خواهد شد.

[سودیت امیر المؤمنین بھی فرمودرسولخدا بھی می فرمودینده در فردای قیامت قدم از قدم بر نمیدارد تااینکه چهار چین از اوسؤال کنند از جوانیش که درچه

أربعة أشياه عن شدنه فيما اللاد، وعن عمره فنما أفناه، وعن عاله من إين اكتسبه وفيما المقه : وعن حسا أهل البيت .

[العديث السابع] حدثنا عبدالله بي محمد بن طبيان عن الي سعيدالحدرى قال كه حلوباً مع رسول الله والمؤلفة الدي الله وحل فعال يه رسول لله أحدوني عن قوله عروحل لا بليس (استكبرت أم كنت من المالين) فمن هو يه سول الله الذي هو أعلى من الملائكة فعال وسول الله والمؤلفة الدي وعلى و قاطمه و لحسرت و لحسين كما في سرادق لمرش سبح الله و يسبح لملائكة بتسمحنا قبل أن يحلق الله عروحل آدم بالمين عام فلما حلى الله و لم يأمر الملائكة أن يسحدوا له و لم يأمر بالسحود فسحد الملائكة كليم إلا المس قاله أبي (و) لم يسحد فقال الله تمارك وتمالي السحود في المائية تمارك وتمالي على من هؤلاء الحمسة المكنونة المؤهم في سرادق

چین تمام کرد وازعمرش که درچهکاری تلف نموده وادمال او که از کجا آورده ودر کجا حرح کرده وازمحبت ساهل سِت

[حديث المحدد كردند مگرابليس كه سر داري المولاد الماليس المورد و عرس كرد و رسولانه حدر ده نمل الا فرمايش حدا بابليس (استكمرتام كمت مهالهالين) عالميچه كسابي هستند آ پارفرشتگان والامقام ترند رسولجد و مود من و على و فاطعه و حسن و حسن قاليا در ازاير عرش پروردگر حهايان بوديم واورا تسبيح ميكرديم و فرشتگان بشبيح ما تسبيح ميگونند پيش د دوهراد سال قبل الاحلمت آدم و هنگاميكه حداوند آدم را آفريد بهرشتگان امر كرد آدم را سحده كند ومارا باين سحده امريكرد تمامورشتگان محدود درك فرمود امريكرد تمامورشتگان محدود درك فرمود امريكرد كه بام آنها برسرادق عرمود (استكبرت آم كنت من العالين) معسود رعاير پنج تن بودند كه بام آنها برسرادق عرش

⁽۱) (آیا تکبر وروسی ، ازگروه عالمینودی سوده ســ آمه۷)

العرش فيحل بات لله الذي يؤني منه النا يهندي المهندي ، فمن أحب أحبه الله السكنة حبية المواديد ومن أحب أحبه الله

إ العجديث الثامل] حدث عبدالله بن غير بن سناله ها فال حديث غير بن المحدود على بن عن الله عن إعدالله حديد بن غير الصافق المحلا في المحدود و إلى المستحد و إلى عو بالماس من استحاله بن المدر و تعدير فال فدالا ممهم وسلم عليهم فال بن و الله لا حد المحكم و الواحكم و عيود على الله بورع و حديد و المحكم بعوم فلمعمل بعملهم و عديد الله المحكم بعوم فلمعمل بعملهم بنم شبعه لله الدالة الله و الماس الله به الله المحدد الله و المحدد الله المحدد المحدد الله الله المحدد المحدد المحدد الله المحدد الله المحدد ال

الهي وشنه سده يو. اوم ك ي هيسم كه مام خلايق مي تو بيد بحدى خود برد الله شو د ايما هد يك مرسوادا به كسبكه ما اردست داشته باشد خداو بداو دوسال الله ايهسال ساكش مي كارا بداو كسبكه ما ارشمال بناده خداو بداو ا شمل الداوار آنس خايش هد اخراج لال داد كسي مد اوسايده د

[[]حدیثه] علی بن حمران ازیدش می کرد که اما در ق این به می ورمو وری می وید م بمسجد میرفتیم و سی قسر رسولجد قرایق و مسرش بگروهی از یارانش پرخودد گردیم بآمان نزدیك شدیم و پدرم سلامشان داد و قرمود بحدا سو گدد بوی شما ر دوست دارم (دپرهم گری ومجاهدت با نفس دین رشته محت و انسال کمن کنند و بدانید که ولایت و دوستی ما حر باورع و پرهیر گاری و کوشش در دام حق بدست بمی آید از شما کسبکه نمومی فتدا کند باید مانند آنها عمل و فیار ماید شماشده و حرب و پاوه ان حد هسند) پیشی گیرند گان اول و آخرید ، پش گیرند اید ماید آنها و از درد با برای محت ما و سفت گرید اید کید باید کیدور بان ماهی می فاد و از درد با برای محت می و سفت گرید اید کید باید کیدور بان شما به به به سما سام کنم شمای کیدور بان شما

ادر کے بد هر ر مؤمنه ی حوری است جهرمی مؤمن دهند. شم ست امیرالمؤمنین تافیج پیمسر و مود شرب سمی دو حوشت یا شود بده وسم بداید به به به به به به کرده شیعین بداید در ی هر چ و شرفی است و شاف رس شیعه به در در در هر چ ر شرفی است و شاف رس شیعه به در در در ه چری ساوی بداید در ی هر چ ر شرفی است و شافی ی با با در هر چری پیشوائی است و پیشوائی است که شیعه مدر آل حای دارد حد قسم در شمار رسی در شمار ر مسی در با مسی در است که شیعه مدر آل حای دارد حد قسم و در آجر ساحت به شریعه است (عامله ماسی داشت می و شما اگرچه در عدرت کوشا مشد مشمول بین آنه شریعه است (عامله ماسی دشما می فشم اگر چه در عدرت کوشا می که برای شما دی کند دعای او درباره شما می خواهد شد و از شما کسی از مح به ساحت حتی کند صد بر اس برای ادر اورد و حواهد شد و از شما کسی کار بدی طلب حاجتی کند صد بر اس برای ادر اورد و حواهد شد و از شما گر کار بدی کند ریادی حرای آمره به بیتوان بشمارش در آورد و شخصی از شما اگر کار بدی

⁽۱) (کار کسده ناصبی آئشگرم چشد ــ سوره عشت ۳۰۰)

ميئه فمحمد رسول الله بهر حجته على تبعتها ، و الله ال مائمكم ليرفع في رياس الحدة تدعو له لمالاتكه بالمور حتى يعطر ، والله حكم و معتمر كم لحاصة الله عروجل والكم حمد لأهل رعوه لله واهل ولايته لاحوى عليكم ولاحرل كلكم في الحدة فتنافسوا المالحات و لله ما أحد أقرب من عرش الله عروجل بعده من شبعتنا ، ما أحس صبحالته اليهم ، لولا ال بعشلوا ويشمت به عدو كم وبعظم الماس دلك لسلمب عديكم الملائكة قبيلا ، قال امير المؤسس يحرح اهل ولا يسمل قبورهم بحاف الماس و (هم) لا يحرب اول

وقد حدثني في سالحس بن الوليد حمه لله بهذا الحديث عن الوسير عن مي عن ميدالله يهي مثله إلاأن حديد لم يكن بهذا الطول (١) في هذه ديارة ليست في دلك و لمعادي مندادية

[العديث النامع] عن مهدر رضي لله عنه قال أنت رسول الله بالمخطو قعضوب

کند رسولحدار الهرائي انتخاب و آثار وجودي آن گنامرا حلو گير است ، بحداسو گند در رداد شما در باعهاي بهشت مي حرامد و «لا ميرود و فرشتگان اورا برستگاري مرده مي دهند ته قطار کند حج کننده وغمره گذارنده شما از خاصگال حقاست و پفتيا همگي شما از اهل دعوة خدا وولايت ومحنت او هستيد و حوف و بدوهي برشما امينشد ، نمام شما در بهشيد بكارهاي شاسته و ديك رغبت كبيد ويگرويد ، بحد سو گند پس از ما حكسي از شما بهرو دگار حهايال بر ديكتر بيست ، چقدر حداوند بشما بيكي كرده اگر سود که در كارست بمي شديه و دشما بيان شما را سردش بميكر ديد ومردم اين امر رابر رائدمي كرديد فرشتگان بر شما دسته علماً درود مي فرستاريد امير المؤمنين الاسلامي فرمود دوستداران ما از گورهاي خود برمي خير بداد در حالكه همه مردم تر سان ومحر و بند و آبات ترسي واندوهي بداريد

[حديثه] ايوزر رضيانةعمه گويد ديدم رسولحدار الهنتيج بركتف على س

كنى على بن ابى طالب يهلا بيده وقال ياعلى من أحسا فهو العربى ومن الغضا فهو العلج ، فشيعتنا أعل البيوتات والمعادن والشرف ومن كان مولده صحيحاً ، وماعلى ملة ابر اهيم يمين لا يحن وشيعتنا وساير الناس منها براء ، الدانة وملائكته يهدمون سيئات شيعتنا كما يهدم القدوم النيان ،

[العديث العاشر] حدث عبدالله من تقد سعبدالوهات ، قال حدث احمد بن يريد عن أيوت عن عظاء عن أبن عباس ، قال قال رسول الله المنطق حد على من البيطال به كل (الدنوت _ حل) السيئات كما تأكن المار الحطب

[الحديث الحادى عشر] و بهذا الأساد عن مستفاد بن محنى ، قال حدثنا ركويا بن يحنى بن المن المسلط ، قال حدثنا على سرياد عن عقبة عرب عامر الجهلى قال دخل رسول الفي المسجد و بحن حلوس وقينا الولكر وعاروعتمان وعلى النال في باحية فجاه اللي حالية المسجد و بعان الى حاليا على النال فحمل ينظر بعينا وشمالا ثم (قال) ان عن يمين العرش و عن يسار العرش لرحالا على مداير عن بور

ا بیطالت الله الله و فرمود یا علی کسی که ما را دوست داشته باشد از عرب است (یعنی ادماست) و کسی که مارا دشمن داشته باشد بی دین است شیمیات به ا اسیل داده و رجاندان شرف اند و کسی برملت انزاهیم الله الله می نیست مگرما و پیروان ما وسایر مردم از این راه بدورند حداوند و فرشگان ندیهای پیروان مارا از بین می برند همانطود که تیشه بنا را حراب می کند

صفیت ۱۰] این عماس گفت رسولحدام المی طور مود دوستی علی بن ایسالت علیه السلام گناهان شیعیان را میخورد همانطور که آتش هیرم را ارس می برد

صدید شدومایشده این میده کوید رسولحدای داخل مسحد شدومایشده بودیم ،بایکر وعمر وعثمان وعلی تالیکی در بین ما بودید رسولحدا التیکی آمدید و براست و چپ بگاه کردید سپس فرمودید در راست و چپ بگاه کردید سپس فرمودید در راست و چپ عرش مردایی بر مناین بود هستند که از چهره آیان بود می در حشد

ما لا مراهم و مراه ما و مراه و مراه

الحديث الثاني عشر حدد غيل من وسي من المته كل . حمد ته عن هشم من من من من من حدد المحديث الثاني عشر حدد المحدد الم

الحديث الثالث عثر احد ، على ال حسن ال حمد الله العلا رحمة الله والمحديث الثالث عثر المحمود ، المحدد الله المحل المتمالة الله المحدد المحمود ، المحدد الله المحل المحدد المحمود ، المحدد الله المحل المحدد المحمود ، المحدد المحدد المحمود ، المحدد المحمود ، المحدد المحمود ، المحدد المحمود ، المحدد المحدد المحدد ، المحدد المحدد المحدد المحدد المحدد المحدد ، المحدد المحدد المحدد المحدد المحدد المحدد ، المحدد المحد

ایکم برحاسه و گفت پد و مدام ددای بو در پر بامال تقد من از آبایم فرمود بشین سپس عمر برحاس مشاگفته د یکم از عراس کرد سولحدا فرمودیشین چون برمسعود آبچادا بسولحد با آبان گفته بود دند دشسدار پای حاسب وعرس کرد پدر دمارم فدای توباد برای ما آبان بوصیف کن با صفت و نشانی آبهادا بشاسم سولحد به این توباد برای ما آبان بردوش امار المؤمس ایگرد و فرمود این است و بیروان او که از رسگراید

[حود به المام به ورقائل فرسود ، سواحد ، والمحد من مود حدافر مود است مود حدافر مود است مود عدافر مود است مود عبر حدا مردیك شود و اود است مود و عبر حدا مردیك شود و اود و است مود و است و سیاد به تقوا و سکو کار باشد عدال میکم ، وسر دعیت مسلمایی د که مدوستی امام عدل معدول معدول در در حد مقصف باشد اگر چدر اعمدالش طالم و ید کرداد باشد می بخشد .

و سلامه ، و التم أهل شرقالة برحمته (وأهل توفيقالله وعسمته ، و أهل دعوةالله وطاعته؛ لاحسان عليكم ولاحوف ولاحرن

[التحديث الرابع تنشر] قال الوحمرة وسمعت الاعتدالله حعمر من غلا الله المول رفع للعالم عن الشبعة بعصمة بله و ولايته

[العديث الحامل عقر] وال الوحمر واسمعت باعدالله الله يقول الى الأعلم فوماً ودعم لله من كل سواو أيدهم وعدمه وحمله من كل سواو أيدهم وهد هم الى كل دده والمع والموابية المكال فال من هميا دعدالله ، قال الا لله شعب الأور باشعه على

[العديث المادسعشر] وقال الوعيد ﴿ عَلَيْكُ بِحَمَّالُهُمِهِ ﴾ على شعبُه وشيعتنا

حده ورحمت و هستید و ۱ کرم شدگی حدید و اهل وفتق و در عصمت پروردگاردد و اهل دعوت حدا و بندگی او میباشد حساب و ترس و اندوهی پراشها بیسات

ر معدید یا ۱۹۶۱ اموحم و گه د شده امام به ای پیل می درمود قلم اوشین سیئال شعبال ما اراکشده نام چهال آدار استاد داد داگرداری می کنده رقاعهٔ ولایت وحصل حصیل اوید

[حديث١٦] مام صدق التلك فر موده كواه برشهب حود هستيم وشيعيانها

شهداء على الناس ، وبشهاده شيعتنا يجرون ويعاقبون ،

العديد المانع عشر الي المانع عشر الي المحديث المانة وهنا حسا كيو على المعديد الله وهنا حسا مساكيو على المستعميل في الرص فرصاب بهم احماء من صوا بالله وهنا المحال المراقعة من وصدق عليه و من لمن العدال و كدا عليك المحال ا

من حيك فد احيى ومن العصف فعد العصلى يدعلى احوالك الديل الشفاء تعرف الرهبانية في وجوهم ، يدعلى احوالت بفرجون في ثلاثة مواطن عند حروج العميم والما الشاهدهم و السد وعبد المسائلة في هنو هم و عبد العرش ، وعبد الصراط إذا بيئن سائر الحلق عن المائهم فلم يحيدون المائل حرابي و سلمك سلمي وحرالله من حرالله من المائلة عرف من يدعلي جرائلة من المائلة من المائلة عرف من المائلة عرف من المائلة من وقائد فلارضي عليم الاصيف المؤمنين وقائد المائلة عرف المائلة والمؤمنين وقائد العرائم المحملين المائلة من المائلة عن المائلة والمائلة والمؤمنين فوائد المن على المائلة والمؤمنين المؤمنية المائلة من عمل المائلة عرف المائلة والمؤمنية المائلة من عمل المائلة من المائلة والمنافرة المائلة من المائلة والمنافرة المائلة من المائلة من المائلة المائلة المائلة المائلة المائلة والمنافرة المائلة المائلة المائلة من المائلة المائلة المائلة المائلة المائلة المائلة من المائلة الم

و کسی که تر دشمن شنه داند در ایشمن باشنه اما علی بر ر آن و کسامی هستند که اردیاری ایا صداف می ای ال ایتان چیاواد خوارده و انواک دنیا ورچهرام آ ن جو بده می شود یاعلی بر د آن بود سه موضع شاره بند ا شگام خارید دل درح ليكه من منو ياحد أدييم موقع سؤال وجو بالكور و عاص اعمال و وقيم كدشن ريل صرائد همان رمانيكه مرزم الارايمات ويرسترمي كنبد وياسحي بمي دهند - پاعلي حيک با بوحاگ با من ۾ آشتي با او آشتي ۽ مرياست ۽ حيگ يامن حنگ ناخد است کمیکه با نو درصلح است باحدا صلح کرده این علی بر در استادا نشارب ره که بر دار گرحها بیا*ن ب*ر مین حوشتور است. چول به پیشوائی **دودستی تو** صاب رادماند ایاعلی تو امبر مؤمان وینشوای دست وینشانی سفیدانی (کفایه بكه محل بتجدم محج ي فضو كر قبل آنها بوراني وبمدر سب) ، ياعلي شعه دو مسرور ويرخوينند و كن يو وشعبات بتوريد رين حدة بر يد بميشد وار أسمال فطره ی بردمس فرو بمیرجب اعلی در پشت برین برای تو گنجی است و تو وقانفر بين اين امثى (گفتهاندمفصوءاي، القربين الكه صاحب حسن فحسين بود ير أبكه سلطنت طاهر وباطن ياف وياليكه جون ترك فمانه بش بدويتمشد) پیروان توجر داندد و گستر ورادیروزند جد ؛ ندارسایرمجنوفاتش شمار بر گرید.

يا على انا أول من ينفص البرب من رأسه وانت معى ثم سائر الحلق ، دعلى ابت وشعدت على الحوص دعون مر حسم متمعون من كا هم وانتم الآمنون يوم المرام الآكاد في طل المراش ، نفرام الله الله عند المحسى الولتك عبها ولا بحد أول فيكم الدعون حبيبها وهم فيما الشهد الفسهم حالدون ، لانحربهم معدون الناسي معدون الناسي الفسهم حالدون ، لانحربهم الفرع الاكثر و درياهم الفلاكة هذا يومكم الدى كنتم توعدون) داعلى بت المحال المدون في نموفد المام في الحال بتعمون المامي أن لملائكة والحران المدون أن الملائكة والحران المدون المام المراش المالاتكة المعالم المحمود علم الدعاء المدون المالاتكة المعالم المحمود الأهل المالكة المدادة المراش المالاتكة المعالم المحمود علم الدعاء المدون الله المالاتكة المعالم المدون الأهل المالكة المدادة المراش المالاتكة المعالم المحمود الأهل المالكة المدادة المراش المالاتكة المعالم المحمود الأهل المالكة المعالم المدادة المراش المالاتكة المعالم المحمود الأهل المالية المالاتكة المعالم المحمود الأهل المالية المالية المالاتكة المعالم المالية المالاتكة المعالم المالية المال

اعتی می و تو اولی نفر تی هسیم که حله برمنجریم و بیس سیر مرزم در گوده حارج جواهند شد باعلی بو و پیروایت ، جومی کوئا و وسای خور سیرای میکند و دشمان جویش را مانع می مائند و استخبر و سایه عرش الین در امانید و خال آنکه بیام مرزم را دلد و حاوشت و عمالیت و شما اراندوه بر کنارید و اس آیه در بازه شده و و و آمده (ای الدین سیفت لهم منا الحسی اولئات عنها میعدون و لایسمعون حسیمها و هم فیمنا اشتهت انفسهم خالساون و میعدون و الاکنرو تبلقهم المالانکة هدایوه کم الدی کنتم توعدون این علی یا علی تو و شعبات را در موقف سؤال حسیجو میک ده و حال آنکه شما در بهت مینو سرشت بناده های پرورد گر جویش سرخوش و بیره و ید و یاعلی فرشتگی و حاربان بیشت مشدی شمایند و بگیدارندگی عرش و ملائکه مقرب مینمانند و بیان در دو از در در العرب میناند و بیان و مورد دار در گشته میناند و بیان و بیان و مورد در از در گشته

۱. کساسکه سوستی، در سکیها پیشی گرفتند از آن «دورخ» بدورید وصدای آن را سشبوید و رآیچه بسیهایشان بخواهد بهرمود جاودانینند ، نرخ دور قیامت بدوه کبیشان بهارد و مرشکان براشان در آید شارت دهند که این هیآبروریستکه بشیا وعده داده شده بود به سورماسیا آیه ۱۰۳-۱۰۳

الفادم بعد طول العلم ، يا على شعبت لدين يتحافون لله في السر ويتصحونه في العلائية ، ياعلى شيعتت لدين شافسون في لند حاب لأنهم يلقون الله وماعليهم دسا ياعلى ان اعمال شعبت تعرض على كن يدم جمعة فافراج بصالح مايناهاي من اعمالهم و ستعفر لسدًا بهم . على ذكراه في التوالد واكن شيعتت قبل ان تحلفوا كل حير وكدات في لا تحيل لبته قاممان أننا ومايمر فول شبعته و بما يعرفونهم ما تحير في كسيم ياعلى أن صحابك وكرهم في لدم عظم من ركن على الارس لهم الحير فلم راحو بدلك ولدر الما حتها الماعلي أن واح شهبت بصعف لي السماء في قام من طبط المراكز كل الما كنظر الهراك شوفا وليم الماير وي من سلمه المايم عبد لله عروض ياعلى فل الاستحابات بعد قبل بكار مول عالى العمال الماي يقرفها عدوهم ، فم من والالبله إلا الاحماد من الله منذ هم فلمحسود لدسه،

یا علی اشد عصالهٔ علی مرة لاهم و بری منك و منهم واستدل بشویهم و مال الی عدوك و بر كك وشیعتك واحد رائصلال و بصب لحرب لك و لشیعتك و احد رائصلال و بصب لحرب لك و لشیعتك و اعلی افراهم همی و ادمین من و لاك و بصرك و احدت ك و بدل مهجته و ماله فید ، یه علی افراهم همی السلام من لماً. و بم یرمی و اعلمهم أنهم حوالی الدین اشدق لیهم فلیلموا علمی الی من یسلم المرفی من بعدی و لیتمسکو بحیل الله و لیعتصموا به و لیحتهدوا فی العمل فایا لا یحر حمم من هدی لی صلاله و أحد هم أن لله عنهم اس و و به یه بر حمله و با من الملائكة ال یستعمر و انهم یا عدی لا تر عد عن بعدره فوم ینلمهم و یسمول این حدید ك بحدی باك و درو لله عروحل عن بعدره فوم ینلمهم و یسمول این حدید ك بحدی باك و درو لله عروحل

نا هیتو سد ا گناهان دو ی کسد ، یا علی حشم حدا در کسا پیکه د ا معطائل پیروانک کو ام آمدند واربود آبال حد الدلد شدند گشتا و حدادند بر کسانیکه بعاي تو وشنمان كسال ديگر إذ بدل كرفتند و بيشمل تو مثل كردند ويره و **ایشا**ن د ترك كردند وگمر هي را جندار نمودند وجنگ باتو و شنعدنترا كار حود فرار داديد واهل بنب پيعمبر و كب ي كهروست تو بيده وياريساديده وحوب وحان وم ل حودرا در .ه مار بحمد ومارا برديگران حتيار كر ديد دشمني داشتند مخت حشمگین شد ، یاعلی بیرو را حود اکه بدیده م و آبان هممر دید ریکرده اید **ار** من سلام برسان و بشارت دم که بر ادران منبذ و بدید را پشان مشتاقم علم **در ا** يقرون پس ازمن ميرسانند و تحتلالله متمنت مي ثوند و با اين تمسك حود ده اد مهالت حفظ می کنند و در بندگی پرو دگار کوشایند. آنهار از هدیت نصلالت ممیبریم وبایشان حبرده که پروردگارشان از آبان،اصی است وبایشار بر فرشتگان حود افتحار مي كند ودرهر حممه رحمت محصوص حويش سر افرارشان مي فرماره وفرشتگان.دا امرمی کند برای ایشان آمریش بحو هند. باعلی از دری کسانیکه شبيهمامد ترا ووست دارم وترا بحاطر من دوست دارند وناين وسيله بحدا برديكي مهرجويته دست مكش همان كسانيكه بيترين محمدهاي حالصا بهزا بتوريش كش

مدلك و اعطوام صعو لمودة من قنوبهم و حتاروك على لا ياء والاحوه والاولاء وسلكو ظريفك وودحملواعلى المكاره فيد عاده الاعتراء وبدلوا لمهج فيدم الادى وسوء العلب ومعاشرته مع مصاصته دلك فكن بهم رحيمه قبع بهم قال للهاحثارهم بعلمه لما من بين لحلق وجنعهم من طبسه والسود عهم سراد والرام فلوبهم معر فه حقد مشرح صدورهم و جعلهم متمسكان بحيد الاؤثرول علما من حالا عم ما ما ما الدينا عنهم ومين لشيطان (اسلمان عالم) ، لمكاره علمه والرائد متحده وي يديهمالله وسلك بهم طريق الهدى فاعتصمو به و الرائل في عمره الصلالة متحدها في لاهواء عموا عن الحجم وماحة من عاد لله فهم بمسول و يصحول في سحط بله وشعنك عموا عن الحجم و لاستقامه لانستأسون لي من حاعهم ليدر الديا منهم وليسوا

منها اولئك مصابيح الدحى اولئث مصابيح الدحى اولئث مصينح الدحي

المحدوث الثامى عشر المحد المعد في الحد من الحد من الولد وحمه الله والمحدثيني على من المحد المحد المحدد في عدد من سليمان عن على من سليمان عن على من سليمان عن على من البعد للمحدد عن المحدد الم

معدید است و در شد چهی ست به عبداله الله است و مصدق الله و م که ا ه مصد می است و در شد چهی ست به عبداله الله است و در مود این چه حلی است و در سردیال گشته در حسکه بمی دانیم می فره بی گرفته و معر استجوام سیده و حلم بردیال گشته در حسکه بمی دانیم می در سیده جواهد گذشت حصرت و هو یا به علی تو هم چیس می گوئی عرس کر فد سیدم چگونه بگویم و دویداد علی آن بمی د بی حداو بدستال حو سال شم ایک م کرده اینکه عدال کندو پیر بی شما را لطف کوده از بیکه بمعرس حسال کشد عرص کرد فد با شوم آبا این موهدا و بیری دیگر ای حداو بد همعال می فرماید پیری در مؤمل بود من است و من مرم د برم را سکه بودم. بیارم بسورانم و گفته بد پیری در مؤمل بود من است و من مرم د برم را سکه بودم. بیارم بسورانم و گفته بد پیری در بیاری دیاب عفل و بیشان وقاد

قد رمينا نشيء الكسرت له طهورنا وماتت له افتدت واستخلت بدالولاه وماعنا، في حديث رواميهم فمه و هم (فال) و فال بوعادالة على الرافلة على المالين بالمرسمة كم ده بل ل القسما كم به أما علمت أو باغير) السندس خلامل بني سرائيل فصوا فرعول او ستال لهم هذاه فسموا في عسكر موسى لا فلم الأديم فلموا فرعول اكا و أشداك العسكر عدودة أشدهم عينكر موسى لا فلمه لأديم فلموا فرعول اكا و أشداك العسكر عدودة أشدهم حياً لموسى وهارات ميما الموجى لله ليمهما أل أشالهم حد الاسهاليةورة فاي سعيتهم الا و بحلهم أيه و شدا بالاسم على المرابع من المرابع والمرابع والمرابع المرابع والمرابع والم

اسب عرص کرد ودریت شوم مرمو رحماهای ور ۱ گرونه م که پشمال اشکسته ودله پهای راهیو بیده و و دروی حول مرحلال سنه بدید حدر حدیثی که فهها آبال بر بیشان رویت کرد مرد حصر باشل و مورید (امت) الرفت عرص کردیلی، و مور بعد سال ایس می سمید به بلکه پروردگ عدمی شه به با بیل بام بامند آبا بمی وابی که هما مرد به بیل س شن میگی میکه گمراهی فرعون برایشان آشکار شده و اثر ک دید و بحصر به موسی پیش پیوستنده و قعیک هدیما او برآبال هوید گشت در لشکر موسی پیش به فصد مشهور شدید چون فرعون را برای هوید گشت در لشکر موسی پیش به فصد مشهور شدید چون فرعون را برک کردید و بیل گروه در بعد گی حدا و محسب بموسی پیش و هارون و هارون و بر بدایش به فشار ترین مردم بودند حداوند بموسی پیش و حی فرستاداین اسم ادر تو خیرای آبه شت کن که من آبه را باس بام بامیدم و این لقت را باس حداوند بخشش فرمودم پس موسی پیش این اسم را دخیره کردند و شمه بحاطر حدر ترک شریمودید مردم منفرق و دسته به شید و شها باهل یب به بحاطر حدر ترک شریمودید مردم منفرق و دسته به شده گشتند و شها باهل یب پیممس تابی شده بدا به خیرا که حدا احتیار و شمه بحاطر حدر ترک که حدا احتیار و شمه بحاطر حدر ترک که حدا احتیار و شهه بحاطر حدر ترک که حدا احتیار و شهه بحاطر حدر ترک که حدا احتیار و به منازی و بیشه بحاطر حدر ترک که حدا احتیار و به مناز به بیش تابی تیم به بحدا بدی این به بیش تابی به به بیش تابی به به بیش تابی به بیش تابی به بیش تابی به به بیش به باین به بیش تابی به بیش تابی به بیش به بیش تابی به بیش به ب

من حدرالله و ردتم من درادالله و فره والا ثم بشروافاتم والله المرحومون المثقل من محسلة من محسلة المحدود عن مسيئكم من لم يأت الله بما بيم عليه لم يثقل منه حسلة دام محده عنه سبئه دا المقل بالله ملائكة بسقط الدنوب من طيور شبعت كما سقط ربح لو في عن الشخر في أو ال معوضة و دلك قول لله عروض ، (والملائكة يستحون تحمد بهم والله دراي الله بين آمبوالا) و سعد هم والله بكم دون هد لحلق (دراية والله بالله والمدرون هد لحلق من أوصياه الاستان في كن عرفو عالم و يوم لا نقلي من الله من كن عرفو عالمحق (يوم لا نقلي هولي عن مولى شيئاً وهم لا بنصرون الله من أني الله القلب طيم ٢)

مه مه مه مه اود ما حسر دمو دد پس شاب د شما ای مو د حسر و عدی برد برد رگ ید اعد ل سکوکا شما مودد پدیرش و گنهکا شما مود آمردش امی قر دمی گید می گر کسی از هی که شما سوی حدا میروید (طریق هل بید ای وقیول و ادب با بی روز عمال سکوش فنول شده و گاه ش آمرزیده دمی شود با بی برد هما نظو که دو در گه با در گاه با در شام با در با با می کند و اس مصدق فرم یش حداوید در قرآن محدد است آناده کد می فرم در در آوالملائکه پستجوی تحمد ربهم و پستغمرون المدین آمنوال و مدی آن حوشجان شدی عرض کر دود یک شیخ فرم فرمود با با شرخت و دد عدامیان حدی رحاشساس به مماران است یک دوم گر مید المؤمنین آنا و شمال و در کاب خود فرمود و به می به می با در کاب خود فرمود و به بایم با در کاب خود فرمود و به بایم با در کاب خود فرمود و در کاب خود فرمود و به بایم با در کاب خود فرمود و در کاب خود فرمود کاب خود فرمود و در کاب خود فرمود با در کاب با در کاب خود فرمود کاب خود فرمود کاب به بایم کاب با در کاب خود فرمود کاب به بایم کاب خود فرمود کاب کوب با در کاب خود فرمود کاب به با در کاب به با کاب با کاب کاب به بایم کاب کاب به بایم کاب با در کاب به بایم کاب با

 ⁽۱) و در شنگ سیاس و سسح بر وردگارشادد ا می کنند و درای کنایی که اسال
 آورده (در آمرزش میخواهند - سوزه مؤمن آیه ۲ -

⁽۲) روزی که هیچ دوستی دوسش *در بر چنری بی بیاد نمی کند و کم<mark>گ و یادی</mark> میشوند مگر آنکه بادلیدارست بر بروزدگار جهاسان و ردشود با سورهشعر آ^۲ ه*

على بدلك عداً وشيعته (يا اباقي) فيل مراتك قال فلت جعبت قد أم روى قال لقد
كو كم الله اليمول (ياعنادي الدين المرقوا على العلم الانقبطوا من حمة الله
ان الله يغفر الديوب حميعا المحقو العمور الرحيم) والله ما المهداعر كم (ياد قد)
فهل سراتك فالقلب حملت قد الحريق والى العد وكر كم الله في كتابه فعال
ان عبادي ليس لك عليهم ملطان) والله ما المهد والأثمة وشعبهم (بالماقد)
فهل سرائك فالقلب حمد قد لله وي (قال) ما كام لله في كد مقد ل (أو لك الدين
ومن المهائلة عليهم من السيال فالصد نقين و الشهداء في الصالحين و حمن أو لتلك و فيال)
و سول المهائلة عليهم من السيال فالصد نقين و الشهداء في الصديمون و الشهداء و المالحين و حمن أو لتلك و فيالها و سول المهائلة عليهم من السيال في السيال في حمن في هذه المديمون و الشهداء و المنالحين و منا المديمون و الشهداء و المنالحين و منا المديمون و الشهداء و المنالحين في عديم المديمون و الشهداء و المنالمون ما الصديمون و الشهداء و المنالمون ما المديمون و الشهداء و المديمون و الشهداء و المديمون و الشهداء و المديمون و الشهداء و المنالمون ما المديمون و الشهداء و المديمون و المديمون و الشهداء و المديمون و المديمون و الشهداء و المديمون و المديم

 ⁽۱) ی دگری که بر نسی های خودطلم کرده نشاز رحمت شدا تا آمیا شوید تداوند گدهان همه در اداوجدی آمر ریده بخشه شگر است - سور دردر ۳۵۳

⁽۱) برسدگان من سنطی بداری - سوره سی اسرائیل آه ۱۵

 ⁽۳) آنها تاپیمبران وو سنگو، با و تبد و شکو کاو ن که دورد مرحسالهی قراد دارندهمشدند و دان درسان خوای داشان هستند ساورد ساء آناید

مداعظو که حداواند اند ای و ده لی سد ا بامیده سب د باغد ا ۱ مید و شدی عرص کرد فدایت شوم اند تر بعد می کند که ر آش اد (مالیا الاتری رجالای میگامیکه داشتن شد حکالت می کند که ر آش اد (مالیا الاتری رجالای بعد هم می الاشرار انجد باهم سجریا آمر اعد شهم الاعدارا) د این آنه عبر از شده ارازه سده چون د این دسا دا بعد می اندازی مردهان تورید در حالیکه در بهشت مینم بندمان های این هستند شد ا داره جاسیجو می کند با باغی در با مسرور شدی عرض کرد قدان توشوم ی تر بعر ما فرمود با بغی آنه ی دریا میهشت مینم بنده که امن آبر انه قلب بد و ایش دورج مثره دهد مگر اینکه در در ده این در دو دین شوم زیادش در در در در در در دارد ده می کند میگر اینکه در در می شده عرض کرد قد یت شوم زیادش در در فی سیس فرمود یا باغی که محالف مااست و از دشده عرض کرد قد یت شوم زیادش می میست و میان مردم از این زاه بدو بد یا باغی آیا خوماوشیال شدی ،

⁽۱) چهشده درده ی د که داشرارشان می شهر دیه د بیاد سنجره می گرفتیم سی پسیم (دو دورج سنند) یاچشیان مایر آنها نبی افتد می سوره می ۱۳۲۰

[الحديثالتامع عشر] الهرجمالة قال حداثي سعد بن عبدالله قال حدثي علا بن سليمان عن أنال بن بعلب عن الهعندية الهيئي قال فلت حملت قداك (فلا افتحم العقبة) قال فعال من اكرمالة بولا بنا فقد حاليمية العقبة الحريث العقبة من افتحم عدول من المراكز مالة بولا بنا فقد حاليمية العقبة المراكز من في من افتحمه بحدث قال فسكت (ثم قال) هلا أفيدة حراق فيم حيرا من بديا مه فيها ولا فلت بلي حملت قداك في أنه المراكز وقية أن الدين كليم بسد بداير المحاسرة بالتحريك والمحالة والحراف في الدين المراكز وحل في العراق في المراكز وحل في العراق في المراكز ولا بنا أهل المراكز والمحاسلة وحل في المراكز والمحاسرة المراكز والمحاسرة وحل في المراكز ولا بنا أهل المراكز ولا بنا أهل المراكز ولا بنا أهل المراكز والمحاسرة وحل في المراكز ولا بنا أهل المراكز ولا المراكز ولا المراكز ولا بنا أهل المراكز ولا المركز ولا المرا

[الحديث العشرون] وبهد الاساد عن سيمان لدنتمي عن المراعي الماهي عن المراعي المحديث العشرون] وبهد الاساد عن سيمان الداعي العلى الماهي ا

صدیت اس تا اس استان گوید انوعندانه کایگی فرمود که حصرت امیر المؤمنین می فرمود که حصرت امیر المؤمنین می فرمود من چوپانم فردمم آیا چوپانی در که گله خود را نشدسد دیده اید سپس برپاحاست خویر آه عردن کرر یا امیر المؤمنس گله تو کیانند فرمود کسانی که افزیادی یاد خدا بودن چهرهائی رود فلمانی خشکنده دارند .

⁽۱) تحمل مشقت سبوده و مصه بکلیف س دربد د بدسوره باید آیه ۱

⁽۲) آزاد کردن بندگان _ سورهملدآیه ۱۳

[العدائ الحادي العشرون] وبهذا الاساد بين سليمان عشمة ابن سليمة عن معاويه لدهني قال فلم لابي عبدالله على حسب في اله هذا الحديث الدي سعيم منك ما تعسيره قال وما هو قلت ان المؤمن بنظر بنو الله فه أن يعماء به ان الشخلي لمؤمن من به ما المستميم من دحمته والبحد منذ فهم بنا في لولاية على معرفته يهم عرفهم عسد فالمؤمن أحو المؤمن لا مه مه ، الوم الوراء المه دار حده المنا بنظل بدلك الوالدي حدى منه

الحديث الثاني والعشرون ويهد الأن عن سلامان عن داود بن كثير لوي ول وحلت على الوية والعشرون ويهد الأن عن سلامان على (والني لغمار لمي المرات والدولة والمرات المرات ا

[حدیث الا معامله دهنی گورد بام محادق الله عرس کردم فدایت شوم اتفسیل این حدیثی که ازشه شداده چا فرمو آرحد اندامستاعراس کردم مؤمل سو حداثی بگار می کند و مه پامه به حداوند مؤمل از بو حودش آفریده و حمد حوش آدار با حداوا آنها درالا با ماپیم با گرفت برپایه شدائی خورش وریکه خور از آنها شد مد مؤمل بر در مؤمل ریث پدرومادر سا ، پدرش بهر ومدرش رحما اسال و بایل بو یکه در آل افریده شده بگار می کند

[حدیث ۲۲] داده س کثیر رفی گوید بر مامسادق بیخ داخشه وعرس کردم قد یب شوم خداوند بنا لئا و بعالی قرموده سال (وانی لفقاد لمی ثاب و آمی وعمل صالحا ثماهندی ۱) معنی این هدیب آخرین بعد از نوبه و ایمان و عمل صالح چیست فرمود معرفت شماط هر بن و بن مام یاسلمان

⁽۱) ومن آمرزیدهام کیرو که نونه کند و انیان آورد و کرد و شسته کند وسیس هدایت یابد به سودمله آیه ۸۵

الحديث الثالث والعفرون] ابي حمدالله فال حدثني سعد بن عبدالله عند بن سليمان عن سدير الصرفي عن ابي عبدالله فلا والرحل عليه وعبده توبصير ومسرة وعده من حلسائه فلما ال حدث مجلسي اقبل علي بوجهه وقال يسدير علم المان وليما لعبدالله فائماً وقاعداً ورئما وحد ومنا قال فلت جمعنافد فأماعادته قائما وقاعدا وحد فقد عرف كيما بعبدالله دئم و منا قال الروسا للسم أسه فيرقد فلاه كان وقاع السلام و كل به منكن خلفا في لاه سلم لميصعدا لي السماء ولم يزيا عبدالله الله عبدالله والركمة من صلاتهما تعدل الله صلاه من سنه فيكند الله ثوب صلاتهما له والركمة من صلاتهما تعدل الله عبداله فلان ابن فلان المناع و ستوفي حله ولأبد علم من بدلك فارن لد بعبدائه في آفاق سم كات و عارف من مثل قال فيوجي لله اليهما را في سمائي لمن بعبدائي في آفاق سم كات و عارف ما مث قال فيوجي لله اليهما را في سمائي لمن بعبدائي في آفاق سم كات و عارف ما مث قال فيوجي لله اليهما را في سمائي لمن بعبدائي في آفاق سم كات و عارف حد مل هو أحواج المروان في صي

استاره و عدادای ارباداش سرد اوبودند چون نشستم امن او اوبادین و میسرد و عدادای ارباداش سرد اوبودند چون نشستم امن و آور و فرمودیاسدین دوست ما درحال ایستاده و نشسته و حوال و بیدار و می گش حدار پرسش می کمت عرض کردم فدی تو شوم ایدگی اورا درحال ایستاده و نشسته و ریدگی شاختیم ولیچگواه در حواله و میدرگی در حواله ولیچگواه در حواله و میدرخون دوست ماسر حودرا رمین گذارده و میدوداید در میگام بمارش فرشگ ای که در در مین حلی شدهاند و راسمین برفته بد و ملکوت آسمان را بدیده بد مو کلند سرد او بمار بحوالند با اینکه بیدارشود و خداوید ثوان تماز این دوفرشته را برای اومی نویسد و یکر کمت بمار آن دو در از مار با با با می روند و عرض می کند حداد بنده تو فلان بمار قرد در قرصت باید می و سود دین قصه از ما داداری بما احاده فر ما این فلان بدرودرد گی گفت و دو سود دین قصه از ما دادری بما احاده فر ما در آسمان فرمیت بیایش کسم پس مآن دوسته و حی مدرسد که کیست در آسمان مرا آنطور که دید و شاید عدرت کند و حال آنکه به بیایش او بیاری بدارم

لمن يعدد يحدث ياء (قال) فدو حي الله اليما ويث من احد مية قد بمحمد عندى و وصيه وبديم بداولانه هدا أي فير «التي فلان من فلان فصليا عنده الي ان العقد في الهدامة عال فيهد الي ان العقد في الهدامة عال فيهد لما كان فيهدان عند العبر التي يعتدالله فيكنب توات صلاتهما له و الراكعة من صلاتهما بعدل الفاحة من صلاتهما والراكعة من صلاتهما بعدل الفاحة من صلاتهما

(قال سدر) حمد قد ك ياس الدن لله قادن ولدكم دائما ومنتا أعدد منه حياً و قائم (قال) قد ل همات يا لدار ال والمنا لتؤمل على لله عرا واحل يوم القنامة فيحير أمانه

ملکه وی بیرمند سب به را رمدم ۱۰ مدم و شهیستگی مدگی مهید در حالکه آفریده بی او سرمندتر بخیر را و یده م فرشتگان عرص می کنند بیس کیست آنکه بمجیت تو نیکبخت میشود و حی می سد آنکسستکه اراواقرالا به مددگی نیزیشت و ولاید و حسی حاسب علی این و و در ددان یا کش پیمات گرفته شده نگو دوست می فلان و باد آئید و بر داو بر مدنکه از حاك برانگیخته شود به را خو سد سیس ام منافق فرمود دو و شه پئس آمده و فرد گود او تیایش پروددگر می کنند در را رسختر قرار بعد و مراساره ی آمدودا برای اومی و پستد و مراز کمت به رو شگی برادر بکیرا را بهار آدمنایست

سدیر عرص کرد قدی توشوم با براین دوست شما که خوان و مرده است در دوستی که صدار دربده دیرپاست عابدتر است فرمود یا سدیر هیهات دوست ما در دور دستخبر در ای دیگر آن امان در آتش دو ح میطلد و باواحاره شماعت وامان داده میشود

(منطور آنکه درش او درسرد په دردگر خهانیان بالاتر ارایبها ست که تو فکرمی کنی او کسی است که برای دیگران منابخیگری و شفاعت و طاب امان میکند وجود نیاری بدستگری دیگران بدارد مین نقدر فهم تو د نوسخن گفتم) [العديث الرابع والعشرون] وبهد الاساد عن سديرة لقلت لا يعدالله يلا حملت عداله بابن رسول لله هل يكوه المؤس على قبصروحه (قال) لا را انه ملك لموت ليقبص وحم حرع عدد لك فيقبل له ملك لموت باولى الله لا تحرع والدى مث عباً بالحق لا أبر بك و أشعق عليك من الولد الرحيم لو بده حس حسره إفتح عبدك والطرول) ويمش له سول لله المرجع وأمير بمؤسس و قطمة و احسنه المحم والأثمة هم رقف وك (قال) فيمنح عسه وسظره نب ي روحه من قبل المرش به يشها سفس لمطاشه الحق لي تهي وأهن سه مرحلي حسى (قال) فما من شيء حساليه من السلال روحه واللحوق بالمعادي ،

[العديث الحامس و العشرون] من حمه الله والحدثين معد من عبدالله عن معدوية من عما عن حمه من عمد الله والله وا

سدیر گرد ده می اید ده مصرو یخ در سکردم قدایت شوم آیده وسی در فیمیروحش ده حیی در ورمور به چون هنگ میکدفرشته مرگ در ای گرفس و شرمی آید دله می کند فرشه مرگ به گوند ی دوست حده در قمان مناش بآینجده شرخ بایش می آید دله می کند فرشه مرگ به گوند ی دوست حده در قمان مناش باید دلسور به پسرش سودلسور تو و سکو کارترم دیدگان حو را با منگم کی چه می سی در در بر چشما شهممس حد وامیر المؤمنین و فلمه و حسن و حسن و کمه اظهار کارترم در و ممثل می شوند باو گوید بنان رفعای تو هست در در گر در دوج اور او گر شرخ در دوج اور او در چین حالی هیچ چنری در ده محبوب تر از این سست که روانش د کالبدش در چیا شده و بندا کنده به بیرو فدو

صدیت [عدیت ۲۵] امادسادق ایستان سقل از پد ایش از رسولحدا بقل فرموده که رسولحداق ایستان می فرمود وفسیکه روز رساحبر فرا رسد گروهی بر هسرهای نور يعظم لأولون والأحراق ثم سكت ثم أعاد الكلام ثلاث (فقال عمر بن العطاب)
بأ م أبت والميهم الشهداء قال هم الشهداء ولسرهم الشهداء الدين تظنون (قال)هم
لأ وصياء (قال) هم الأوصاء وليسرهم الأعساء الدين بطمون (١٠٠) ومن اهل السماء
او من اهل الأرس(قال) هم من هل الأرس (قال) و حبر بو من هم (قال) فاوه أسده الى
على المجالية فقال هذا وسنعته ما ينعضه من فر إش الأسفاحي ولامن الآب را كذا) الأيهودي
الا من القرب الأراعي الأمن سائر الدال الأشفى يد عمر كنال من رغم الله يحسى

[الحديث السادس والعشرون] حدثني غياس الحس م حمد بن الوليد رحمه الله قال حدثني غير بن الحسن الصفار عن غير بن قسن و عامر بن السبط عن الم حمد التي قال قال سول القرار في يأتي يوم العيامة قوم عليم ثبات من تورعلي

رمی ایند که چهره آن چون ماه شب چهارده درخت سب واولس و آخریون مردم بایشن دشک می در درمایی ارسخی بارایستاد وسپی همین گفتگودا سه باد گو فرمود عمل سالحطت عرض کرد پدر ومادرم قدای بو باد اینان شهدا هستند فر مودند شهدا هستند ولی به آن شهدائی که شما خیال می کنندعرض کرد خانشدان پیعمه ان هستند فر مود اوسیایند ولی به آن حاشیت ی که درخاطی خود می گذرایید عرض کرد از اهل آسمان یا رستند فرمود اراهل رمین اید عرض کرد پین اینان کیاند دسولحدیم از قریش خر کسی که خرامراده بعلی ناشی کرد وفرمود این فریروان او هستند از قریش خر کسی که خرامراده باشد و از برد و مداهت دیگر خی یهودی و از عرب مگر مشکوك درست و از سائر مردم خر بدیخت کسی دورا

ا مام مافر الله کويد رسولحدا اله فرمود در رور حرا گروهي که حمدهائي اربور دربرداريد ويود ارچهره آيان مي تابد واردبيابات

وحوههم نور بعرقون مآثار السحود يتحطون صفا بعد صف حتى يصيروا بن يدى رب الفالمين يمنطهم النسون والملائكة و لشهدا، والصالحون ، قال له عمر بن لحظات من هؤلاء يادسول فه الدين يعظهم النسون و لملائكة والشهد ءو الصالحون قال اولئك شيعتنا وعلى امامهم .

[المحديث السابع والعشرون] حدثى غير بن الحسن بن أحمد بن الهالله وحمه الله قال حدثى غير بن الحسن الصفار عن معاوية بن عمار عن الي عبدالله المحلي عن بيه عن حديث الله قال فال دسول الله والمحلي العلى المعلى القدام شدا الى المتى في لعين حين أدت صغيرهم و كسرهم الوحاً قبل الاتحلى احدادهم والمي هردت بن وشيعت فاستعمر لكم فعال على ياسي الله ردين فيهم قال بعم ياعلى تحرج أب وشعبت من فيوركم ووجوهكم كالمعر لما ه المده وقد فرجب عبكم الشدالد ودهب عبكم الشدالد ودهب عبكم الشدالد ودهب عبكم الشدالد ودهب عبكم المدالد والماس في المحاسبة

محشر می شوند رعاد تم سحورشان شدخته می شوند سعوف دا می شکافند تا د صف ول در بر ایر خدای عالمیان قرار گیرند پسمسران و فرشنگان وشهداء و بیکوکاد ب ما مان رشک بر بد عمر بن حطاب گفت ینها چه کساسند فرمودند اینان پیروان مامی باشند که علی این پیشر وایشانست .

[حدیث ۲۷ می مادق بیخ سفل ارپدراش فرمود که رسولحداهی فرمود یاعلی است می طست (در) پیش می ممثل شدند تا ایسکه کوچك و بر رگ آنها را دیدم ارواحی مودند پیش از آسکه حدده پشان آفرنده شود و می نتو و پیرواس گذشتم و بردیش استعه د کردم علی تحقیق ایس کرد ای پیمس حدا بیشتر بهرما فرخود یاعلی نو و شیعباست از گورهای حو باچهره ماشی ماسد ما تانات بیروت می آلید و سختی ها پرشما گشایش شده و بدوت هی س در دیر سایه عرش الهی آزمیده اید مردم هی ساکند و شده به می برسید و مردم اندوه گینند و شمارا اندوهی فیاشدوشما پرسوشره پروود گار حیاسا بیندر حالیکه مردم گرفت ریس دادن حسابید

العديث النام والعقرون الهر حمدالة قال حدثنا سعد بن عبد لله عن الله عن التنظى قال سمعت المحدد لله المنظم الله الله المعدود قول رسول لله والناسج في على في دوم عدير حم كما علوا فوله يوم مشريه أم ير هيم ، بي الدين يعودونه فحاء على المنظم الدين من سول له المنظم في علم بيان فيما رأى رسول له المنظم أنهم لا يعر حول لعلى المنظم أن ودلة على عمد الدين المنظم المناس هذا على بين المنظم أنه ودلة على عدت في له الإيمنت عبكم إن المروح و لراحة و لرصوال في المنظم بين والحد و لمحده عن المنظم المناس هذا على المراجع و المحده عن أثم يعلى وتولاه وسلم له وبالاوصياء من عده و حوالم على الراجع من عده و من عده و المحده المناس هذا المناس هذا المناس هذا المناس المناسبة وقديده فصلى و المحده المناسبة وقديده فصلى و المناسبة عن المناسبة وقديده فصلى و المناسبة وقديده فصلى المناسبة وقديده فصلى المناسبة وقديده فصلى المناسبة وقديده فصلى و كاناب وقديد في المناسبة عن المناسبة عن المناسبة وقديده فصلى و كاناب وقديد في المناسبة عن المناسبة وقديده فصلى و كاناب وقديد في المناسبة عن المناسبة وقديدة فصلى و كاناب وقديدة في المناسبة عن المناسبة وقديدة في المناسبة والمناسبة و كاناب المناسبة ا

رسول لله من قدائب رحله في مشر به جرم اهم حيرع به أناس

إسرر سولحد و تحديد أمدون

[الحديث الباسع والعشرون] بي حمدية وال حدة اسعد بن عبدالله عن بي المعديث الباعدية الأحدث العدالله عن بي الله عن الأعمى عن التي عبدالله الحدلي قا قا عبي المحالة الاعمى عن التي عبد حدد المحالة التي على وحيد في المدال في المدال في المدال في المدال في المدالة التي وحيد في المدالة التي المدالة التي وحيد في المدالة التي المدالة التي وحيد في المدالة التي والمدالة التي وا

حدیث می دود و دود می گمید شدد می بی بی می فردو حداد الله به بر می از این می فردو حداد الله به به مدر خور آدار حد در دستی د سدگی حدد تش ا آمو حد و سپس در مود (اما آت کم ادار عطیم) دامد دیل حوار در داگذار سور د فرمو (اما آت کم الرسول فعد اطاع (۳۵)

⁽۱) تو برعد كمال جوي غرب هسي ـ سوده ظمآبه ٤

 ⁽۲) چه معلم در ی سید آورد درباهت وعیل کنند و تنچیزا که شد در ادر بدرباست درا سید بد سوره دی آیه ۷

⁽٣) كس كه فرمال يعسر درد حدرا د مارده ست مسوله ما ديه ٨٠٠

بي على الله في المنه فسلمام وحجد الناس فوالله للحكم أن تقولوا الافتدوتسمتوا الدا صمتنا وتجن قيما بينكم و بين الله ، و له ماحمل لاحد من خير في حلاف المرم .

[الحديث الحادي و الثلاثون] جردا الاسار من الحسن من على من علاء عن عما بن مسلم عن الوحمة الخيّث في المناسمة مؤمس معمود لهم فللعمل المؤمن لمارستأنف لما إنها ليست الالاعل الايمان

الحديث الثاني و الثلاثول مرد ماسه عن موحمد التكافي و لي الموقع الموقعين التام و التام و التام و التام و التنام و التنام

دسولحده هم پس رخود بعلی المجانزه کد به ۱۰ دم بندس ۱۰ سر فرو آو دید ودیگر مردم سر بار ردند بحد سو کند سے ۱۰ دست در م تا آبجا که آ بجه در ما گفته ایم درگو کنید وچون ما جاموش باد م شماهم جاماس شوید بین شما و حدای شما گواهیم بحدا سو گند درای هنج کسی ۱۰ شمنی و دو ی کران از این امر جو بی قرار دره شده

صدیف ۴۱] عکس مسلم گوید امام اور این امی می فرمود کناهان مؤمسی بحشیده می شود ومؤمن پس در آن مدید کسی است که تازه بکار ابتداکی وزید گی دست رده ابدیهی است این تحشش الهی شراه اهان ایمان است

[حدیث الله بادر تایا الله بادر تایا در مور حده دد بر گی دید ا بدارست دهمی حود داد ولی سرای بازیسین را تبه بدوست خود می دهد ، مؤمن از حدای خود می خواهد که بازاحتی دیبایش ا بردار و را در شته بمی شود و آخرت اهر اندازه در حواهد کند باد داده خواهد شد و بدی خواهش کافران بایان دیبا داره میشود ولی چون از حدا می خواهد که عدات احرب را اداد در در در در در بی بمی شود

[العديث الثالث والثلاثون] و بد الاسار عن العسن بن على سرفسال عن من العسن بن على سرفسال عن عن العلم عن العامل عن المحمد و العامل عن المحمد و العامل عن المحمد و المالك المحمد حول و المملحون المسابق كم العامل عن المملحون المالك العامل المحمد عن المالك عن المحمد عن المالك العامل عن العامل المحمد المالك العامل عن العامل المحمد المالك العامل عن العامل المحمد المالك المالك المحمد المالك المحمد المالك المحمد المالك الم

[الحديث الرابع والملاثون ؛ بد لاب ول بوسدالة إليال م د د ده و كا بوسدالة إليال م د ده ده و كم لكم حدد للحد دلت م الى حدد للم م

[المتداث التحامس والثلاثون عدد من بديار معدد مدل العام مؤمن من المتداث التحامس والثلاثون عدد من بدفارًا التصرف ولم يسأل الله منهن شيئا تقرقن وهن متعجبات

[المعديت المادس والثلاثون] حدى على الحدر الده عن الحدث من الحدث من الحدث من الحدث من المحدث من المحدث من المحدث عن المحدث المحد

[معدود الله می مرد کوید شده اه میدود یک می در سه میشد مرد ی یک می در د سه میشد مرد ی یکدیگر آوریده سده ید شم مه سکو کا اثب با مده مشهود و اهل با ی به یک گر در ی کرید حده بد رشم حشور است و فرسنگی بر د ای شما هستند گر در کارهای خوب کوشا باشید ،

[مولا پشگال امام به دی آیل د مدر شهرها ه گوره بی شم ابراسال بهشت است برای بهشت آفریده شدهاید و به آنجا هم حواهید رفت ،

العدیده می می می ادر الفیلی فر می هیگی میکه مؤمر سمار سرمیجمر و حداله بر حدید الفیلی از می گرد که پیرامول اور آیند و چول مؤمل سمار المام موده میگردد و حو هشی سمی کند آیا باشگفتی دو امی کنده می شوند

رحدیث اسم دور یا فی مود رسونجدا سی ر معراحش علی علی علی در مود در دیشت حوی سفندی ر شمر ریدم که از شهد شنویس و دائیر

من العمل و شد استقامه من لمسيم عنه الديق عدد بحوم السماء على شاه الدور الساور الساور الدور الدو

⁽۱) هنچ آ در ندمای سی دانددد هست ندارچنز هائی که درست د رد چهانز انش خاده شغم واین پاداش کارهای خبری است که می سود به سوره سعده آیه۱۹۷

لمحيئه كل يوم سعون العاملك يسمونه بأسمه واسم أبيد

[الحديث المابع والثلاثون] حدثى تجد بن موسى بن المتوكل عبدالله الن لحينى عن ابى عبدالله في الله و له مالك عدر صوب التفيدة العملاة و تؤدوا الدكاة وتكفو ابديكم و دحنو الحدة بم قال به لك الله للس من قوم أثبت و باهام في دا الديدا لاحاء يوم العدمة بنعيم وينعبونه الا اللم و من كان مثل حلكم ، (ثم قال) يامالك من من مسكم على هذا لامر شهد بنير به لعد با سعدهى سلالله (قال) وقال مالك بينما الاعتدامات يوم حالس و الداحدث بفسى بشر و من قصلهم على الله عدمات يوم حالس و الداحدث بفسى بشر و من قصلهم على صعة لله فكذاك لا عدد على سعة لله فكذاك لا عدد على سعة الله فكذاك لا عدد على سعة المؤمن على صعة المؤمن على المؤمن على المؤمن على المؤمن على على صعة المؤمن على المؤمن المؤمن على المؤمن على المؤمن المؤمن على المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤمن المؤ

باز کسیکه ۱۰ بر بیمل بادات به گند هر ۱۰ هدر هرا و شته بر وفرور هی آنند که و را بادش و ۲۰ پارش می حواند

من در به والید در کوه بدهید و درت حود را رحد مدرگد ید و درعوس به بهشت در وید سیس فرمود یده به گردهی که پیشوائی (بین) در به پیروی کنند روز بستاجه مام همآموم هر ۱۰ بکد گرد لین می کنند مگر شده ه یه هر کس که بستاجه مام همآموم هر ۱۰ بکد گرد لین می کنند مگر شده ه یه هر کس که به بند شده باشد (اره پیروی بماید) سپس فرمه دری ماله کسی شده که برده سئی ها بمیر مانند کسیستکه در در محد شمشیر کسته شوه و در شمار شهیدس بوشته شده است مان گوید در حال بیکه و دری برداو بوریم در مود دیشی او فصایا آنها می گمتم بس فر مود بحدا سوگند گمان مد رکه په وال ما در باره ما شد می و دند یا مالك کسی را ۱ ای آن پیست که حد بست ید (آنطور که حق او است) و هما به که بروی بوضیف حدا را بد در بروست که برا سولحدا هم با توان است و بهمین میه ال

ما مالك ال المؤمن لللعلى احام فلصافحه فلاير ال الله ينظر اليهما والدلوب تبحات عن وحوههم حسى ينفره - والله لايقدر على صفة من هجه كذا (وقال) ال البي تُلِيكُمُّ كان يقول لن تطعم الباد من يسف هذا الأمن .

[الحديث المناه في المناه في المناه في المناه في المناه المناه المناه على المناه المناه على المناه المناه على المناه على المناه على المناه على المناه المناه

[العدائث التاسع و الثلاثون] حدث حمور بن غرب من من وراد حمد الله فال حديق العدائل على التعديد الله في العدائل المنظمة في العدائل العدائل

است یاماللشمؤمن ، براد مؤمل خود برخوا دامی کند ومیدفیخه مینمایدود.همان خال خدای براک با بها گرم می کاد و گداهایش و ۱۰ مسرورد ته هنگ منکه بر یکدیگر خدا شوند و کسی نوابائی ندارد چدان افرادی از آنظو که داد و شاید <mark>نتایش کند ،</mark>

صاح بن سیامه گوید امامسادق گیرمود گاه هست مردی شما دا در حالیکه نمی دامد چه میگوئید دوست دارد و حدادمد او را به بهشت وارد می کند و مردی شمارا در حالیکه می فیمد چه میگوئید (وار معتقدات واقعی شما

ماتفولون فندخله الدار ، والدالرجل لنمالاً صحيفته من عمل قلت فكيف فال يمر بالقوم سالول منا و الأودادل بقصهم لنفض لحد الرحل من شيعتهم ، ويمر الهم الداخل من شيعتهم فيمر الهم الداخل من شيعت فيمر الهم الداخل من شيعت فيمر عمل ،

[الحديث الاربعون] الى حمدته قال حدثنى بعد في عبدته عن مصور السبيل قال كيب عبد اليعدالله إلي في في مصور السبيل قال كيب عبد اليعدالله إلي في في في في السبيل قال كيب عبد اليعدالله إلي في في في في الحرام والكيب الما يأ كلون الحلال و بالسون الحلال والله مديجج عبر كم ولاينسل الامتكم

[العديث الحادى الارتمون] مهذا الأست عن لحس بن على بن عاسم بن حميد عن عمر الرابقة قال قال قال الوعد تعطيفي الأست عمر الرابقة يعطى الدينا من يعطب وينعص ولا يعطى هذا الأمر الاصعوبة من جلعة ، الثم والله على ديني والدين أأمالي

باحدر بیست) دشمن مندا و محداوند و ایآش می برد و مردی هست که باهه عملش بدون پیکه کا ی بعید پر میشود عرض کردم چگونه فرمود بگروهی اد بدگویان ما برخو د می کند وچون اور به نسبد بعین از آبها به بعیمی دیگر می گویند این مرد از پیروی آبها است شما ساکت شوید و چون شمه ما می گددد اورا هدف شر بهمت قرار داره و رباره او آبچه که باید بگویند می گویند پس خداوند بوان حسابی درصحته عملش می بوسد بدون اینکه عملی کرده باشد

[سعدید و تعدید و تعدید سیدل گوند س امام سادق غلبتا در حیمه او ممنی نودیم بمردم نگرید و تعدید و تعدید

صدیت ایردد ادریادا که دامه مصادق ای فرمود یا عمر ایردد ادبیادا بدوست و دشماش می دهد ولی دوستی ما ۱ فعط به بر کریدگال آفریسشش می دهد

سراهيم واسماعيل لاأعمى على سالحمع ولاالناقر ولوكال هؤلاء علىدين هؤلاء

[الحديث الثاني قرالار بعول] وبهذا لأساد عن الحسن بن على بن عليه عن موسى الميد بن على بن عليه عن موسى الميد بن على بن عليه عن الميد بن على على المول الله الميد بن على الميد بن على الميد بن على الميد بن الميد بن

المحديث الثالث والارتفول حدث على ساعلى سام حملوية رحمه الله ولل حديث على سامي على سام حملوية رحمه الله ولل حديث على سامكم في ليد الله الله الله ولا حدادة لل فقلت السام من كتاب الله في مساك مسئلة فال في ممكم في ليد الله الله والله والله والله في الله في حواد الله عروض كذا في في في من في سوالة الرحمي وهو قول للله عروض (فيومند لايسال عن ديه مسكم الله و لاحال) فعلت به ليس فيها (ممكم) وال

بحدالتو گذاشه الردین من و این پلاد می ایر همی و سمعتل هستند وعلی بن الحسین ماهن باقی دا ممال بناه دم گراچه النبو هم انردان آنیا بند (مفتنود آنکه فکر بکتید پیدان خود دمنجو هم نفر پدارید دنیو اماه براخ مراح بکشم)

ر حدیث از موسی سموی گوید به عدد لله المینی و رمود مردی مرد رسولحد المهیئی آمد عرس کرد ای پنجم حدا در اله ستان م پنجمبر حدا الهیئی فرمود تو با کسی که دوسش دادی حواهی نور

⁽١) پسردر آ برور از گناه آدمیان وجسان پر سش بخو اهمشد - سورهالرحبي آپه٣٠

ان اول من قد عيرها ابن أروى وذلك انها حجه عليه وعلى اصحابه ولولم يكن فيها (ممكم) لسقط عقاب الله عروجل عن خلفه الساسيال عن بنيه بنين ولاجان فلمن يعاقب الله أدر يوم المنامة

[الحديث الرابع والاربعون] حدث في بن الحسر الوالد حدد الله عدالة في بن الحسر الوالد حدد الله حدثنا في بن الحسر الصعد عن لما س بن بريد والم ويت لا وعيدالله في الله عروض (وادا رأيب لمرأيت بعيمة وملكا كيراً) فالحمال لى إدا أحل لله هل لحدة لحدة لحد لحدة على الله ويتول له في حتى سناً إلى في الله ويول الله ويول

[الحديث الحامل والاربعون] حدث، غين الدوسي الدوكل حمالله فال حدث تجرال عدد العامل المام على حمد العامل العامل العامل على العامل العامل

اوه و در گدم در اوود آن واست واگر در آیه ممکم به عدال حد از آفریدگایش در داشته مشد کر ۱ گده حساح آدمنان وحسن در خو سب شود پس خداوید در روز دستاخیز کراعقاب کند .

[حدیث عبس سرسد گوند روری در مس ق تلیش عبس کردم فد ید شوم فردم شرایت تهر آیت نعیما وملکا کنیران) فد ید شوم فرمه شریرداریات در که ش (وادار آیت تهر آیت نعیما وملکا کنیران) را تمسیر کن فرمود چور حداوند اهل بهشتار در بهشت و د کند پرهمسری از پرهمسری از دوستان خود می فرسند درباد بیرا بردر گاه اومی یاسد و بال رسول منگونند همین بیرون دیست به درایت رحمت مگریم فهمسر حدا در با اجازه او ورد بحواهد شد و است فرمایش حدی بر . گ (و اوار آیت تهر و آیت نعیما و ممکا کنیراد)

[حدیث ۱۹] احمد بن لعیص گوید ارحصر ـ صادق علی بس رسید که (۱) وچون سکری آمط کشوری بر سب و بر دگ می سی ـ سوده اسان آیه ۲۰

قال قال: ١- كان نوم القنامة بشمع في المدسس من شيعته فاما المحسنون فقد بجاهم الله

می فرمود حمد کمسکه ور رساختر و ۱ ساگ هکاران شعبان دا شعاعته یکیم ولی بیکوکاران داخداوند تجات می دهد .

م حمة كناب (فصائل الشيعة) تمامشه

صفات الشيعه

تأليف

والشميان راك البي جمعر محمدان على الالحجيل الموسى الرابا الوية القمى

مشہور به

صدوق

لمتوفى سها١٨٩ هجري

بسنب الدارخ وارتحني

الحمدالة رب لعالمين وصلواته عني محمد وآله لطاهرين

قال ا وحمار غلى بن على بن لحسان بن موسى بن بالويه العملة مؤلفهما الكتاب رحمة التحليم .

الحديث الاولى على حدثى تقرير موسى المتوكل حيد الله ، وال حديدا بقرين المتوكل حيد الله ، وال حديدا بقرين الله على الله ع

بنام خداوند بخشابنده مهربان

سپاس مر حدای حم سامراست و درود بی پایان برغل و فرزندان پاك و پاك نژادش باد گرد آفرانده اس كتاب ابوجعهر محمد پسر علی پسر حسس پسرموسی پسر بابویه كه رحمت حدا بر و باد چسن گورد

ا بی صیر گوید ، مام صادق بیخ فرمود پسروار ما پرهیر گار و در پرستش پرورد گار کوشا و ما و ما اصادار و کدره گیراردسایند پنجامور کر کعب معاد در روز وشت بحای می آورند شیها را بیدار و روزها دا روزها رند و کو «درالی حودرا می دهند و حج حانه حدا می کنند و ارهر باشایستی دوری مسمایند ، [الحديث الثاني] حدث البي وصيائة عنه ، قال حدث على بر الرحيم عن بنه عن على بر الرحيم عن بنه عن على بر العد عن الحديد عن المحديد عن المحديد

[العدات الثالث] حدث حدد سن في الراسدة حدد الداد و حدثا العسين بن في بن علم الداد و العدال الدار الله المن علم عن علم عن علم عن علم الدار الله عنها الدار ال

العمديث الرابع أحد ، بقر بر سبى محبوبه حمه لله عليه فأن حد أبي عمل على عمر عقد بن عن المعمل سرعمل المعمل ا

العديث العامل } ي حيفائه ورحد بي مدانه ي حقه عناحمد س غيرعن الن بي حال ول منفعت بالعصل كالله يقول من عالى شقيد فقد عاد بالومن والأهم فقد والأن لأنهم مداحة بالمن بيست من أحميم فيو هدافعوف

خسین سر حالد گوید دام به پایش می فرمون و نام نفرمان
 ما گاری به دیدیو ایام کرفیده بکا می بدید و به رشید سال مجاملید
 وکسی که براین روش نباشد اؤما نیست .

الله الله الله علمان گورد عاصل فی پیچلا می فرمود کسی که نفته می کند. از آلمی جعفری بست و هر که یا هنو گاری دار ایجدا باور بدا د

ے۔ مفضل پسرعمر گوند مامصا قائظ می فرمود ، درہ ع می گوید آسکہ گمان دارر اوپسروس عدست منحر ما نمسك می خوید

هے په ابی بحران گوید شدام که ابو لحدرے اللے می فرمود آبکه با پیروان ما بشرہ کند با مسشرہ کردہ فقر که به آبان میرودرد یا مامپر فدریدہ چوں آبان از حمیرہ ما فریدہ شدہ بدکسی که آبہارا دوستاد شته باشد ازما سب العجم فلسوما شعبا سطرور سو به وسقلون في رحمه به ويعودون بكرامه الله من أحد من شيعت يمرض الأمرضالم به ولا عم إلا اعتمما لعمه ولايعر إلا فرح المرحم ولا يمرض أوقر بهاء ومن درك من سعب وب فيو عليه ومن برك منهم عالا قهو لودئته وشيعته الدين ومن درك من سعب وب فيو عليه ومن برك منهم عالا قهو لودئته وشيعته الدين بعلمون الصلام وبول الركاه وبحجون لسب لحرام والمومول شي رحمه والون أهل السب والمرق من عدائم الحرام والمومول شي رحمه والمول أهل السب والمرق من عدائم المن عدائمة والمن المن المن عليهم والمن والمن والمناه والمنوي والمن والمناه والمناه

و کسی که وشمن دشان باشد را ما سب پسروان ما بروشنائی ما می نگر بد و در رحمت ما می گروند و با بخشش ما وسنگارند اگر یکی از پیروانمان رتجود شود ماهم بناخوشی او ربخور میشویم وچون اندوهناك گردد ماهم بدوهناكمی گردیم و بر ور وما هم مسرود میشویم در حاور وباختر خیان هنچیك رآبان اردید گان ما پیمان بستند ، گر یکی رآبان و امی از خود بخای گذارد دادن آب وام پرما است وچون دار ئی از او سابد از تناز اواست ، پیروان ما ممار گذاراسد و حج حدم خدد کنند و رکوة درائی خویش را ندر کنند ، روزه های ماه رهسان و را می گر بد و خایدان پنجمس خویش را ندر کنند ، روزه های ماه رهسان و برا می پرهبر گار وی آبان خویشان برا در در ند و از دشما شان بیرا در از حدا دول پرهبر گار وی آبان در در بر در این در در کنند و در باز کرد بر حدا ایراد گرفته چون بن گرومید گان وروسنداران در ست په وار گاره بحدا سو گید یکی ، آس بازای آن داد که در بردار می بازای آن داد که در بردار می بازای آن داد در این بازای آن داد و دا میانجیگری کند و خداوند هم اس میانجیگری را می پدارد در اینا رشی در در اینا رشی در در اینا را در در اینا رشی در در اینا و در گار خیاتیان دارند .

[العديث السادس] حدث الى حمه قد ول حدث سعد سعدالله عرف يعموت بريدين على غار من الى عمد برعدالله عرف يعموت بريد على غار بن الى عمد على غار بن عمد بالله عمد الله عمد المحديد العدة من الحارضة الله عمد العديد العدة المحديد العدد الله إلا الله عمد العرمالله تعالى .

[العديث السابع] حدد بي حمدية قال حديد بنعد برعد لله عن حمد بن على والمدين السابع] حدد بي حمدين على حمد بن على والحسن بن على والحسن بن على الحسن بن على الحسن على المدين الرقم عن السي والتوجير قال عن الله والمالة محديث حل لحدة واحالاته به أن حجر ملا له إلا لقاعم حرم لله

[العديث الثامل] حديد محمد بر مدسى بن بمنوكن حمدالله ، والحدالما محمد بن حمد بن حمد الخميري ، عن احمد بن محمد بن على عن لحسن المحبوب على على بن "اب عرز المى عبده الحداء قال سمعت العبد لله كَلِيْنَ يُقُول لما فيح رسول لله الله على بن "ابي عبد السعاد على السعاد على السعاد بن المولالله الله والى شعبى على المولوا إلى محمداً منا قوالله ما وليائي مسكم والمن عبر كم

۳ محمد پسر عمران گورد ۱۸۱۱ صاری پیچ می فرمور کسی که بدرستی و از س دیدان لا له الاالله گوید به بهشت ، حل می گرد، و هنگمی لا له الاالله یا درست و را ته دل گفته که با گفش ۱۰ دیگر گرد حرام مگردد.

۷ ربد پسر ارقم گوند پنعمبر خدام چیخ در مود هن که براستی لااله لائه بگوید بهشت برای او است و منزان درستی گفش لااله إلاالله ش بآ سب که از باشایست ها دوری کند .

۸ سیعیده حداء گوید شدم اموعده تینی می فرمود هسگاهیکه پیعمدر حدا مکفر، گشود بر کوه صفا ایستاد در سیس چنین گفت ای پسران هاشم دعندالمطلب من فرستاده پروددگار شما بسوی شمام ودلسو شمایم بگوئیدمجمد ارما است به شما و به دیگران دوست من بست مگر سکه از پرهیر گاوان

لا المنتفول ألا فلاأغر فكم بأبوني بوم الفيامة تحملون الديا على رقابكم ويأني الدان حملول لآخر بـ ألام بي قداءه ت فنما بسي وبينكم وقائمة بي اللهم وجان وبينكم ، وان اليعملي ولكم عملكم .

و شده چگونه در روز جرا دم آشد شم هنگمیکه در گرزیهی،حودسوار کرده قمردم دگری می آیند و آخر شد حود می آویند را گرم بیشید که می په مبری خود را نشره بعد آویدم بدیرهای شابسته نشم درم قرر هنم ئی خودد بمودم کیرهای گذشه می در آن می فرافد کشته شهر برای شما است (و کشش کارهای این سرا درآن دنیا خواهد بور و هر کش در گرف دفتار خود می باشد)

هـ محمد پسر فیس گوید امام باقر فیک بد ش و مود که امیر دلوؤمند فیل می می مردن پخوس امیر دلوؤمند فیل می فرمود میوه همشینی کردن بد ن گفت بد بردن پخوس است و همشینی دیگان بدان را بیش می سازد چدانکه همشینی دید کاران جوان اد می کاد و هر رماینکه سو بسید د بی کسی را بیش بد د مهمشد ش بگه کند اگر از مردان حدا همیند دهم بر آشن حدا بیت و چد چه دوسد بش بر راه حدا مستند اهم بهره ی از اثیر پردان پر سی بدرد پیمینر حدا بیشین می کند و بد یک دوری می می کند و بد یک کادان بیست

ومن آجي کافر ' أو حالط و حراً کال كافر ُ فاحراً

[العديث العاشر] حدث تقديل لحسر بن لولندعن عُما بن لحسن لصفاد عن عَمَّل بن عنسي بر عبيد عن بن فيدا من بعضا الرب يُبِيَّام يعول من واصل لذا مطع أوقط لذا في ماذ أومد من ما عالم أنها كام در معديد فينسم، وأنا عند

العديث العادي عشر حداث بن موسى المندكان فا حداث على ال العسس السعد أن عن حدد لا غيل ن حادث بن فدال عوال ما المنظمة المدال عن والى اعداء لله فيدال في أناء لله المن عال أدراته فيداء في الله بنازك وتعالى الدحم للني لله عاد حل ال يرجمه في الحرام

[الحديث الثاني عشر حديثي محمد مولي المنع المحمد على المعالم على المعالم على المعالم على المعالم المعالم المعاد الحمد بن عبدية عن التي عبد شهر يقع يقول العالم مشعة على تبدهات سعيمة الأمراعية معادمة على المعادمة المعادمة

ور حاسب علی عارد ۲ گر - آدان همشانی در د خود عار ۱ هر ۲ ۱ م سا

۱۰ پسر فضال گوید شده حسرت می آنشگا میفرمور هر که به هده از می درث شده از می او سنگ مده و بی کند یا کسی که اما علت هی دند شده از ما درزت شده ۱۰ و سنگ با مداو بی کند یا کسی که اما علت هی دند ستایش اما دد با ددشمن اما تحسش کند ۱ ما بست وماهم از و دبستم

۱۱ پسر فصال گوید مام رست گلیگی می فرمود هر که دشمه ی حد و دهستایدا د دوست حدار بشمی شته و کسی که روستان حدا شمی باد دحدار بشمی داشیه و پایارگ حیاسان سب که ویرا بدورخ نبرد

۱۷ حمد پسر عبدالله گوید هام صادق نگیتگی می فرامود پیروال علی نگیا شکم وفورج حود ا از حرام نگه می اربدا و عقیقند ک را انتها می ای خرسندی ا فرایسده حود می کنند دنمر ا او چشم دارند و از کنفر و شکنجه او هراسد کند

[العديث الثالث عنى المحديث الثالث عفر] من رحمة الله قال حداثنى محمد من احمد عن على من الصلب عن محمد من عجلان قال كسر مع المن عبد لله الله الله على قطر الشاء على في طاق فعدل له كيف عباره أعسائهم لفقر أنهم قال قليلة قال كسر مهاصله أعد تهم لفقر أنهم في دار يد مم فعال من بد كر احلاق ماهى قدمن عبد الله الله عالم عالم مؤلاء مهم لن مرعم مؤلاء مهم لن سبعه

العدسالرا بع عشر احدث محمد بن موسى لمتو كن عن لحسن بن على لحرار قال بمعمد الرصائليّ يعول بن مس ببحد مودتدا أهل لبنت لمن هوأشد به على شعدا مر الدحال قتلت له الن سولالله بمار قال بموالاد أعدائد بها در كن كد با حيلتا الحق بالدخل و استه الامر فلم بعرف ومن منافق ،

۱۴ محمد پسر عجلان گوید . م مساری تایی بودیم که مردی د حل شد و سالم کر د از او پرسش فرمود د براد آن ، بنی تو چگونهاند ر آنان ستیش فراوانی نبود باز فرمود احوال پرسی نوانگر ر آنها بامستمندانشان چگونه ست عرس کرد کم است فرمود رسیدگی مالدارانشان بدرویشان درچه پایه است گفت کردار ورفنارهایی را یاد آور میشوید که پیش ما بست فرمود پس چگونه دان گفان میکند که اذبیروان مایند .

۱۹۵ حس پسر حرار گوید از مام رس کی شیدم که می فرجود کسی هست که دوستی ماحاندان پیممبردا دستاوین قراد داده و خرانگاری او بر پیروان ما از زیان دحال بیشتر است عرس کردم ای پسر پیممبر چرا ۴ فرمود در مامین ورزیدن او بادوستان ما وجون چنین نمود حق سطل آمیحته می شود وامر مشده می گردد و مؤمن از دورو شاحته نمیشود

[الحديث الحامى عشر] حدد الى حمه لله عن العلاء من العضيل عن الصدق على عال أمن أحد كافراً فقد أحد لله ، لم قال على صديق عدوالله عدوالله

[الحداث المادسعتر] حدل حدر بن محمد من مسرور حمالة فالم حدثني غير واحد من أضح بنا من جعر ان محمد إنج فال من حالس أعل الريب فهو مريب ،

[العديث المانع مشر] حدث محمد ال على هاجدوله وال حديثي عمى على المعديث المانع مشر] عدل محمد المانع من المانع من حداله المان المحد حداً يقول الله على محمدا مان محمد ملكن المصلمان بعد لكم وهو بعدم البكم بنوالول ماند ألى من ألمد الله مم للكانج عدواً الله ومدونال ولياً له

[العديث الثامي عقر أن بي حمه لله في حدث سفد أن عبد لله وعبد لله وعبد لله وعبد لله وعبد لله وعبد لله المنظم ال

10 ما ۱۷۵ پند فضان گوید العام صالی اینی فراه کسی که کافرای دوست راشته باشد حدد ۱ رشمل داشته و کسی قه کراه رای ارشمن بدارد تحدا را ده بات داشته سپس فرمهاد راست دشمل حدا دشمل حدا است

14 الديد دور لليكي فرمود كسم كديا الهلائث بديشند خود شكا السب

۱۷ معلی یسا حسن گوید شده ام مداری نظامی فرمو کسی که به ناصلی شداد ناصلی نگوند دای آکدفردی ایمی پرای که گوند مر محمد ۱۹۹ به نش اکشمن ۱۱ م ولی ناصلی کسی سب که نسب نشما دصلی است در حالیکه می داید شما ما از دوست رازید وار دشمانمای سرای هی خواسد سپس فرموم کسی که دشمین اما اسر کند دوستی اردمانان مار کشته سب

١٨ حمد يسر محمد كر د اماء صارف الله و بعود ابروار عمي الله ١٨

الشيعة على صلوب لله عليه ؟ بواحمص النطول ، بل الشقاه وأهل أفه وعلم وحلم بعرفول ، الرهمانية فاعلم على ما أنبياعلية بالورع ، لاحتهال

العديثالثامع عشر حديم محمد را حين راحمد برااوا در حمه لله في حديث محمد بن المحمد بن المحمد بن المحمد بن المحمد بن المحمد بن المحمد عن أبيه عن المحمد بالمحمد به قل بن بداء المعدم بما تما مدين صبوات لله عندات حيول الحمد بالمداللون بالمحمد عمد بنا محمد به حواجها حاجم لدل بحدوا الألم قراد و المدال بحدوا الألم قراد و المدال بعد بالما بن بن المحمد به حواجها علايهم كثيرة و ودع فهم كثيرة بالمحمد بنا به محمد بالمحمد بنا محمد بالمحمد بنا به محمد بالمحمد بنا به محمد بالمحمد بنا به محمد بالمحمد بالمح

العدائ العشرون ، حمه به ۱۰ حدث مجمد بن احمد بالعلى المائية المائية المحمد عن المحمد على المحمد المائية المائي

کستی هستند که آن بری و جای کا بای کشد. با بیا مدر ۹ حشکنده از نصبتند به پریان ۱۹ اشتند کو ای کا سند از ایان با سدخته می شوند. پس اکا های خود پرهدرکانی ۹ کوشش امح هدد دا میلی پیشگم به

۱۹۹ پسر ای انبعد م دگره پدرش کو به مردور کلیگان فرمو کیسر ای انبعدام په می علی کلیگان از دی سدگره دی شم مو می آن و مرده ی رورهالاعر و تحدیده دلت چرو کنده هست در به در در در در کرد و هست در به در در در کرد و هست در به در در گرگون شده چون شد و از است مین و شرحه سان و پیش بی حودش در در پیشگره حدا تحاله می سیس در گرگون شده خون شد فرا است مین و شرحه سان و پیش بی حودش در در پیشگره حدا تحاله می سیس در گرگون شده در ارس و در در پیشگره حدا تحاله می سیس در در سرود بد آنم در در به در در بر و در آنم بدوه گیراند

٣٠ سيدي پسر محمد گويد گردهي بدسال مير المؤمس اين ميرفسد

قالتمت البهم قال ما أسم عليه قالوا شيعتك يا أمير المؤملين قال مالي لاأرى عليكم سيماء الشبعة ، فالوا وما بسماء الشبعة فال صفر الوجود من السين حمس البطون من الميام ، دبل الشفاء من الدعاء عليم عبره الحاسمان

[العديث الحادى والعشرون] حدثى غيرس موسى بن المتوكل، حمدالة قال حدثنى على بن المتوكل، حمدالة قال حدثنى على بن المتوكل الوعد لله تحدد من المعصر على الوعد لله تحدد من عدد عمل الحدد عدد حدثوا موجدف عقابه فاذا رأيت اولئك فأولئك شيعة حعفل ،

[العديث الثاني فالعشرون] بي حمدالله فال حدثني على بن لحسين السعد الدي ، عن على بن لحسين السعد الدي ، عن حالم بكلمي من البحد الشهيع النامول لحلم على لدب فوالله ما شمتنا إلا من المياللة و طعم، وما كالوا

آمه را دید و فرمو شد کستند گفتند به مد لمؤمنین پیروان شدگیم فرمود چرا نشایی پیروان خودرا برشما نمی سم عاص کا رند نشایی پیروان ماچنست؛ فرمود از شد رنده داد در ۱۰ چهره ۱۰ ریادی و ۱۰ ری لاغر میان اندوار نسادی دکر خدا گفتن لمه پشان خشات و چرو کیده و در آبان گرد نیم و تراس خدا نششه است .

۱۹۱ مفصل گوید ام صادق ناتی می فرمود پیروان جعفر ناتی کسامی ماید که شکم و فرح خودر دخر م یکه میدارید و کوشش آیه در راه بیدگی حدایشان در سب وامید نمرد پروردگار و ترس رشکیجه ادر دارید گرچین مردمی را دیدید اینان پیروان جمعرین غیراند

۲۷ حابر الیاکسی تمه ا باینکه نگوید خاندار پنتمبر را روست رازم دلخوش نوده و خارا از پنروان ما میپندارد نخده سو گند پنروان ما که بند که ارجدا نترسنده فرمانبری اور اپیشه معرفون إلا المواضع والمحشع و أراء الأمانة و كثره وكر الله والصوم والصلاة و لمر دله لدين والمعهد للحيران من العقراء و أهل المسكنة و لعارمين والأبدم وصدق الحديث وبلاوه القرآن وكف الالس عن الدس الأمن حير و كانوا مدة، عشر هم في الاشباء قال حاد و بن سول الله ما يعرف أحداً بهده المنعة فعالى عشر هم في الاشباء قال حاد و بن سول الله ما يعول حد علم صلوات لله عدمه والولاه فدوقال في حد سول الموالية و سول لله حير من على ثم الايشام سيرته والمولاه فدوقال في حد سول الموالية و سول لله حير من على ثم الايشام سيرته والمول بسئته ما يقعه حده إياه شيئا و تقوا الله و اعملوا لما عند الله ، ليس بين الله و المدر و المدالية ما المد الى الله دا الارامهم عليه ما مداد الله من لدر ولا حد ما مداد الله من لدر ولا المداد ولا مداد المداد المداد ولا المداد ولا المداد الله من لدر ولا المداد والله من لدر ولا المداد الله من لدر ولا المداد ولا المداد الما علية ما مداد الله من لدر ولا المداد ولا المداد المالية بالمداد ولا المداد ولا المداد المالية بالمداد الله من لدر ولا المداد ولا المداد المالية بالمداد المداد ولا المداد المالية بالمداد المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد المداد ولا المداد المالية بالمداد ولا المداد ولا المداد المالية بالمداد المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد المداد ولا المداد المداد المداد المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد ولا المداد المداد ولا المداد

حود فرد رهدد و آن دفره تنی د تد برد حدادید د هدسدا ی و ریا بی یا حد کردن و در با بید را در و سدگی به بسیگی به در د در و سدگی به بسیگی به در در یش د و در دار در بید مان بسول و استگه تی و دار حدا حوایدن قراب ارغیوب هردم باد داشتن شاخته هی شوند واینان امینان ملت خود هستند حایم عرس کرد در پاس به معمر می کسی د باین رفت و کردا بمی شدیم فرمو و با حیل از داه بعد مرو و کمج قهمی مگن آیا رای مرد همین دس اسد کی گوند علی بایا را ده ست دد م و بردیکی به و می حمیم اگر و نگوید به مسر حد را که رعلی ایا و لامه م زراست دوست دام و رهش می حمیم اگر و نگوید به مسر حد را که رعلی ایا و لامه م زراست دوست دام و رهش می حمیم اگر و نگوید به مسر حد را که در علی ایا و تور بیده کی می دو شر بده دو کردا بر همر یه و تی بده دو کرد بر می دور شی سست می دوست دار در بی و پاس در می برده بی برد و در در و آفر بدگ ش خورشی سست دوستدار در بن و پر رحتر بین مردم سر پروردگی پر همر کارتر بن آنها ست همان کسی که از کردای تخواهد شد ، تایا بگمتن اینکه یا مائید از آتش دهائی بیشو مائیری اوار نردیاف تخواهد شد ، تایا بگمتن اینکه یا مائید از آتش دهائی بیشو مائید او تر حداوند حجی ندارید هر که فره سر حد باشد او دوست ما

على الله لأحد منكم حجه ، من كان لله مصنع فهو لنا ولي ومن كان لله عاصباً فهو لما عدم ، ولاتباق ولايتنا إلا بالعمل والودع .

[الحديث الثالث والعشرون] حدثنى غير بن لحسن بن احمد بر الوليد رحمه بله ، قال حدثنى غير بن لحسن على بالمصح وبده لى غير بن المحمد بله ، قال حدثنى غيل بن لحسن المحمد عن ط بن بن باصح وبده لى غير بن على غلال المن شبعة على المشراورون المحمد بول وي عصوا الم يطلمه و بن بادوا لم يسرووا بر كه لمن حدوروا ، وسلم لمن حالموا

[الحديث الرابع والعشرون] حمه الله قال حدثى بعد بن عبدالله قال حدثى بعد بن عبدالله قال حدثى عبد بن عبدالله قال حدثى غير بن عبر من عبر بن عبر من عبر من قال قال لى توجعهر عليه لللام به قال شبعه على المشيئ الشاحلون الدابلون الدابلون المالة شعاهم وحميصة بطولهم المتعبرة الوالهم

[الحديث الحامس والمشرون] وبهذا الأسار قال قال أبو حممر إليال لحاس

و پا ها است ۹ کسی که فر مان حدارا سرد اشمن ماست ۱۵۹ ستیما حد باکار درست فهرهبرکاری بدست تمی آید ،)

۱۳۳ مام دور تایک فرمود پدروان علی تایک کسانی هستند که در دوستی ما سر پا می شدسند و این ما د هم مهر مو درند در ی ربده کردن امر ما یکدیگر ر دیدار میکنند آگر حشمگین شوند زیاده وی نمیکد ، و چون حرسته گردند تبدیمیر و بدیر بی همسایگر رخود در کنندو با همیشنان و هم (منزس کنندگان خود مهریان و دفتار دوستا به دارتد ،

۱۹۵ عمرو پسر ابی لمعدام بگفته ارپندش گفت که امام بافر الهالا می فر مود پیروان علی الهالا لاعر و الهایشان کشته است . جرو کیده و دنگهایشان گشته است .

🕫 عمرو پسر انےالمتدم نگمنه ارپدرش گوندکه امام بافرﷺ فرمود

[العديث المادس العشرون] حدثني عدن لحس بن لو بد سي تهامه عن المعصل بن و بي عن بيعبد لله يخلا ، قال كم شيمنا بالكوفه ، قال فلب حمدون الهاد قال فيد ال بعول حتى قال أبرجو أن يكونوا عشر بن بمقال إلى

(۱) رابرمؤمنان مروتی ویرکامرانگردن فرادند - سودمیالیه آیه ¢ه

والله لوددت أن يكون بالكوفة حمسه و عشرون رحلا يعرفون أمرنا الدي مغن عليه ولايقولون علينا إلا بالحق

[الحديث المانع والعشرون] حدث غير بن على ماحبلوية رحيهاته، عن البيء عن العديث المانع والعشرون] حدث غير بالم التي يعالم التي بالمحرد المام التي لعدين الدوانة والمحدد المانع لعديد من يعرف العدالة ماناع المانع المان

[العديث الثامن فالعشر في] التي حمد لله الله حدثتي احمد بن الديس المحكم قال عدثتي على الحمد عن الن التي عمير الموجه لي أحدثم قال الفقال بعضكم اكثر صلاة من بعض الانتصاص في الكثر المحكم اكثر حجة من بعض في العصكم اكثر حجة من بعض في العصل عمر فه

[الحديث التاسع و العشرون] حدثني غيرين موسى المنو كل رحمه الله فال حدثني غيل من يحبي العظار ، فالحدثني لمعمل من راء العدي عن التي عبد الله إليا

که بیشت عی باشند سپس فر مور بعد شوگید اوست ۱.م در کوفه بیشت و پینجمر د باشند که امامت مارا نشناسید و براما خراگهنا اداست بگویند

۱۷۷ عن پسرعلی ماحیلونه گوید مام صادق این فرمود وری انوجعفر منصور دواسفی (حلیقه دوم عباسی) در حیره رمان این لعباس سفاح برادرش نمین گفت یا آناعید به چگونه سب که پسرو شما در هر محلسی که باشد پنهان خود را آشکار میکند ومدهش شاخته می شود فرمود این برای شیرینی ایمانیست که در سیدهای آ است و آن شیرینی پنهان آنها هوند امیشود

۲۸ پسر این عمیر گوید امام بافر (باصادق ﷺ) فرمود ارشما کسی است که بمارش آردیگری بیشتر است و گروهی از شما حج کردیش بیش از دیگران است ومردی صدفه دان فروداد ریش انش ارسایر مردم است فلی عرکه از شما داناتر است و لامقام تر است

٧٩_ مفصل پسر زياد عمدي گوند مام صادق ﷺ مي فرمود ما از حانواده

قال اند اهل بنت بدوفون همكم معالم دينكم و هم عدو كم نكم . و اشرف قلوبهم لكم بعضا . ينجر فول ماسمعون منكم كنه . وتتحملون[لكم اندادا ، ثم ير مونكم به بهتاباً ، فحسبهم بدلك عندالله معصية ،

[العديث الثلاثوي] حدثني حمد بن تهم بن محمى العطار عن تهم بن يحمى من سدمر قال قال وعدد لله الله الله الله كان يوم القدامة رعى الحالا في مامها بهم ماحلانا وشيعتنا فانا لاسفاح بهما

[العديث المحادى و التلالون] حدا بي الحسن من احمد عن الله عن عن المحد با عن عدالله بين حديث المحد با عن عبدالله بين حداله بين حدالله بين حدالله بين حداله بين بالله بين محدل الله بين الله بين المحدد بين الله بين المحدد بين الله بين الله بين المحدد بين الله بين اله بين الله بين الله بين الله بين الله بين الله بين الله بين الله

مدق وصفائم کوشش شد او یادگری بعدلم دستن است و هم دشتاس سابودی شما است ودلهای آنها از کند شما آعشنه ست آنچه که او شما می شوند پس وپیش و کم وزیاد ممکنند و ایران شاش کانی و اسمی هند و متهمتان می سایند و همتن گذار ای آنها کافیست

ه ۳ میسریحبی پسرسدیل گیاید ماه دی پیغ می فرمود چون رو ارسه حیو قرا رسد آدمیان را سام مادرانشان میحواسد مگر ما و پسردان هدا چون در نژاد وریشه ما حللی نیست (معمود آنکه عارف ومحنین ما شکوك لسسد)

۳۱ عداله پسر حالد كنامي گويد به پنشگاه امام موسى كاطم پالل رسيدم وماهي اي بدند وماهي اي برستي را بدست من بود فرمود افره بيندارمن اكر اه دادم كه مرد چبر پستي را بدست گيرد و با حود سرد سپس فرمود اي گرده پيروان علي پال دشمنان شما رياديد ، شما گروهي همتيد كه مردم شمارا باشمن دريد با مي توانيد بر ايشان ريت كنيد و با تجمل و جلال قدم ديد .

[العديثالثاني والثلاثون] حدثني على باحظوله و قال حدثني عمى على باحظوله و قال حدثني عمى على بالعلام و المثل وعد لله المؤلف من الميقام و عن من هو وي سرمنظم عن منعدة سر صدفه وال سئل الوعد لله المحمل عن شيعتهم و فعال شيمتنا من فدم هو ستحسن و المسك م استنسخ و أعهر والحمل ود و المالاً من الحليل عنه لي حمه الحليل قد الا مد والهدو معد حدد م كنا

[الحديث الثالث فالثلاثون] حدثني عن را موسى المنوالان حمداند وال حدثني عبدالله بن جعفر الحمسري عن لأصبح بن سابة قال حرح على المؤقفين يوم و بحن مجتمعون فعال من سم وماحسم عكم فقد فوم من شعباب أعبر لمؤهبين ومال عالى لأ بي سم عائشيعة عليكم فيند و عاسمه الشيعة ، فعا المؤلفين عليم لوحوه من بيلاه للين عمش لعبون من مع فه ية الناشدة من ليسام عليم

[العديث الرابع والثلاثون] من جمع لله قراء من عند بن عبد الله ، عن ابن صبر عن ابن عبد الله تُلَيِّئُنَ قال فلب جعب دد الرصد الي شيع بن و من المُبِئِلِ شيعت

۳۲ مسه م پسر صدفه گوند ا امامت فی پیخ بر به ش پرسیدند فرهود پیروان مه کسید. که در کارهای بداسر باز میروان مه کسید که در کارهای بداسر باز میرسد سکوئی ا آشکا می کنند و مکارجهای پنشیمی گداد در ای علافهای که می بدا در حدت حدادند حدین ا ند ایس رماینده دمایند هر حاکه مایاشم

۳۳ صبع پسر ساله گوید را ی مدر المؤملین پیلا بیران آمد و داگر د هم بودیم فر مود باشم کیستند و گرد هم آمدش برای چیب عرض کردم گروهی دربدر وال تو هستیم فر مودند پس چر استانی پیروال حود دارشما می سم عرض کردیم بشار پسروال بوچست فرمود آنها ریادی سداری فیمارشد نگشان درد و چشمهایشان کم سو داشگ ریز درس حدایند لنهایشان درددی رودوداری و دکر حد گفش حشت شده و بر آنها گرد تاین و فروتنی نشسته است

^{🗱 💎} بی نصدر گوند بر امام صارق عرص شد پیروان حودرا برای مانسدی

من لابعدو صوته سمعه ولاشحد و بديه ولا يطوح كله على عبره ، ولايسأل عير الحواية ، ولومات حوعا ، شبعت من لايه ه ير لكلب ، ولا يظمع طمع لعراب ، شبعت الحقيقة عشهم لمنتعبة ديا هم شبعت الدين في أموالهم حق معلوم ، ويتوالسون ، وعند الموت لا يحرعون وفي قبورهم يتر و . . ، فال فلب حملت فداله في الطلهم قال في أغيراف الأمر والل دأسواق كما فال يشعره حدر في كلابه وين اطلهم قال في أغيراف الأمر والل دأسواق كما فال يشعره حدر في كلابه وأدلة على المؤملين اعره على الكافرين ١)

[الحديث الخامس والثلاثون] حدين غير بن الحسن وال حدثناعلى بن حسن الوسطى عن عمه عند لرحمان بن الشر لها شمى عن جعمر ابن غيل عن سعوا الله والما والما من سحات أبد المؤمس المثال له همام واكان عابداً وقال له وأسر المؤمس من لل المدير حي كانها الحرابهم الحدة فل المير المؤمس

فرمود پیروان ما کسی هست که صداشت کوناه ۱۰ گوشش بمی گدده و کنته آنها ادوستهان در سی گرد (۱۰ بدرگری بر ۱۰ سمکند) کار خود در دریگران بار بمیکند و کل مرزم بمی نه بد بحر از بر زران ۲ سی از کسی دیگر پرسش ودرخواست بمیکند گرچه ا گرسگی بسر بد پیرون ما مثل سگ پارس بمیکنند ومانند کلاع آرمند بستند پیروان با در دردگای سکنال و جانه بدوشند آنها در درائیشان برای دیگران جمی معلوم کرده اند و بکناگر اس می گیرند و همگام مرگ باله و بی تابی بمیکنند در گودهایشان یکدیگر را دیدار میکنند عرس شد قدایت شوم کجا اینها را بحوشم فرمودند در طراف رمین و بین بادار چانکه حداوند فرمود (ادافته علی المؤمین اعرفتایی الکافرین)

والله المام سادق بگفته ارپندانش فرمود مردی ازباران امیر المؤمنین ﷺ منام همام که بسیار در بندگی پر وردگار کوشا بود عرس کرد یا امیر لمؤمنس پرهیرگاران را چنان برایم نستای که گویا خور آنهاد می نیسم میر المؤمنس پاﷺ

⁽۱) برمؤمیان مروش و بر کامران گردنیمرازید - سوزه مانده ۵۶۰۰

صلوات الله علمه في حويه ثم مال توقيق ويحث ، هما م ته دله و حسن في الله مع الدين التهو والدين م محسول فعال هما ير عبر المؤمس أل تدالل كرمك وما حمل ده وحد أن و فصلت به أدلت و عطات بد و صعبهم بي فدم م المؤمس صلوات الله علمه فراعا على قدمه فحمد الله والدي علي ما يد فال لا يه الله و الم من قال أما بعد فال دالة م حل حدم بحدي حد حديم بد بد ما تا و و من من معلم من الده من بد به و وسموسهم لا يه لا يه لا يه لا يه لا يه الم من بده من بده من الده و و فسموسهم لا يه لا يه لا يه الم من بده من بده من الده و و فسموسهم الم يه يشهم و و من المداللة و المناسمة حدث بالله من الده و المناسمة و مناسم الم المدالة المناسمة المدالة المناسمة المدالة المناسمة المناسمة المدالة المناسمة المناسمة المناسمة المناسمة المدالة المناسمة ال

در پاسخ باشمنی کی و سپس فی موری همان به حوری هداگی و بدگه داد مش که حدایی باید سالان به سکو کا سب همام عدس کی به اما مؤمسان و گمدامه آسکستکه ترا کو شده کرنده و مواجو قرا با در بازیگی بر ترای داده آمان را برای ما بستای ،

المسهم همهم في للاع كالدى برك بهم في لرحاء رضاً ممهم عرف القا بالقصاف، ولولا الآحال لني كند بقا عديهم لم تستم أرو جهم في أحدادهم طرفة عين شوقا الى لئمات ، وجوف من لفعات عظم الحالق في أعسهم ، وصفر مارو به في أعلهم فهم و لحمه كمن قدر آها فهم فيها معمون وهم والدر كمن قدر آها فهم فيها معدون فلو يم محرف به وشرورهم مأمونه و أحدارهم بحديث و حوائحهم حقيقة ، وأنفسهم عدمه و مؤسم من لدي عظمة الصدرة أياما فليلة قصار أعدامهم احداده به سحام مربحة أدر هالم الديد ولم يريدوها علمانهم و عجراه أما فليلة قصار أعدامهم و عجراه الديد ولم يريدوها أياما فليلة و برايم الديد ولم يريدوها المدام و عجراه أما فليل فلا فلا في أقد مهم ، أما يهم الديد ولم يريدوها المدام و عجراه أما فليل في ويستشره المدام و عجراه الديد ولم يريدوها المدام و عجراه الديد ولم أحراء بم بكام على دو بهم ووجع

كلوم حوالحهم ، وادا مرفا بآيه فيه تحويت أصعدا النها بمسامع قلوبهم و تصارفها فقطرت منها حلودهم ووحلت منه قلوبهم وطنو أن صهيل حهم و فيره وشهيفها في اصول آدابهم ، وإدا مرفا باية فنها تشويق ؛ كنوا النها طمعا ، وتطبعت أهسهم اليها شوق ، فطنوا أنها بصب عينهم حاشي على أوب طهم يمحده ل حد أعطا معبر شين حداههم وأكهم وأطرف أقد مهم و . كنهم اتحال دموع برعلى حداهم يحارون الى تله في فكاك رفايهم المام النها فحلما علما الرقة أبعد عقد براهم الحوف إبرى القداح ـ حال) فهم أمد الراعد من العراص الدول فلاحوال قد حوالطها فند حالد القوم أمر عظم إدافكرة في عظمه اله من مرض أويمول قد حوالطها فند حالد القوم أمر عظم إدافكرة في عظمه اله فيونهم و وشده سلط به من من طهم من واكر الموث وأهوال المدامة في عادات قدونهم و

حاسب حدومهم و دهدت قلومهم (عمولهم رحل) و در سته دوابادروا الى الله بالأعمال لا كنه لا رصوب لله من عملهم بالعسل ولا سنكثرون له لحرين فهم لا بمسهم منهمون من يكي أحدهم حدف من يمونون وقال با أعلم بنفسي من عبرى وربي أعلم بنفسي سي ، يدهم لاية حداي بم عونون واحملني حرياً من يعلون و عد بي ما لا يعلم حديث علام لعنوب وسنا لعنوب ومن علامة أحدهم الك ترى له قوة في دين ، وحرماً في لين ، وايمانا في يقين، وحرصا من العمم الك ترى له قوة في دين ، وحرماً في لين ، وايمانا في يقين، وحرصا من العمم الك ترى له قوة في دين ، وحرماً في لين ، وايمانا في يقين، وحرصا من العمم الك ترى له قوة من دين المحدة وي عدد الله عدد و بحدود و بحدولال المحلال المدال في الهدي الاحداد عند المدون المدال عدد في الهدي الاحداد حمد المدال عدد المدال المدال

سد حدر هم پیش چشمان آن مسره در ای آدی بحروش آهده و کاسه شکیسایشان لدری منگرد وجود او وحرد ارسال په در منگد و جود او وسدگی می یاسد می شداد دو به بندگی از در کم حرستای بدهنده و کا حود را هم چیری به پیدارید او خود بدگمان و در رفد بهای خود هر اساسه اگر هردهان آن را نکاده ی بیث بستایند بخود بگرفته و گویند می بخود دغیر خود دادارم و خدای می در می بداون می آگوتر است و حدایا بگفته دیگران مرمی منگر و مرا بهتر از آنچه گمان می از بد بگردان گندهان مرا که بآت بی ایست که در کار دین سرهمند و بهتمان دو این می در در بیش و در کار بیش در کار برد گاییند در کار دین سره مید و بشتای داری بیان به بیش و به بیش و به بیش و در دو انگری میده و در در دو در دو انگری میده و در در دو در دو انگری میده و در در دو در در دو در دو در دو در دو در دو در دو در در در دو در دو

لا عمال لسالحه وهو على وحل ، يمسى وهمه الشكر و بسبح وتعله الدكر ، الأعمال لسالحه وهو على وحل ، يمسى وهمه الشكر و بسبح وتعله الدكر ، يسب حدراً ، و يستحفر حا حداً لها حدامن العقلة وقرحا لها صال من العصل والرحمة ان سبحم عديه عليه فيما يكره لم يعظم سؤلها فيما له صرم و فرحه فيما يحلد ويعول وقوه عليه فيما لابرول ورعشه فيما ينفى و ها به فيما يهي موج الحلم العلم بالعم بالعمل ، تراه بهيداً كسنه والما شاهه فريبا موج الحلم العمل بالعمل بالما الما منوقعاً حله حالت الما عمل ، تراه بهيداً كسنه والما شاهه فريبا مله فليلا لله منوقعاً حله حاشداله ، واكا أبه حاله سه، فا معاهده متعيما حمله ، سهلا أمره ، حريل به ، مينه فيه المدالة على منفحال الما منها الما منها الما منها المناطقة المناطقة

ورهان چه گی شهوت از حرام چشم می پوشنان اگر کسی ۱۹ امر جی ۱۱۰ می بساید فریقبه بحواهد شد و کا های بیال جود ا براج السان می کشد ا فا های عسامی و بدوی آسانگیا ساکارهای حوب باشه جو ساخیه و د هم هراساس روز ر الشب میراساند ادیمام کوشش او بعد ۱۰ در بایا س حدا ایال صبح میکند درخالیکه شب اماد برد اصر می. حوالی ترسان میکنده آ روی که ت کارهای شارسته مسرور به روز آی میکند شان سماك راعباس خوابش و روز خرستد پدریاف فصل و بخشش حداویدی و چشم در در است گرابوس در انداکی وپرستش با دهمر هی لکند. وهم خو هشاه ی او . بر سه از حرستای و .. بدگ می حاوید را ۱ طولا مست و دل بدان سینه و رعب او د سر ای پایدار و کتاره گیری اوار سرای باپایدار است داش و بردنا ی وجود را بهم آمنجنه واورا می بسی درحالیکه سلی . وسهر و شعش همشگی آروه ش کوژه ولمره هایش کم اسالم ده کوچ سفر سرای حادید بارلی هر سال حدای حودر همیشه میخو بدوار گناهان حویش برسال سنا در این سرا بچنری خرد سر فرور آمرده و باد بی ۸ کم است در کارهای سرای با پدار آسان گس و رامورآن سرا سحنگیر سب شهوت وموده وحشم خودارا فرواحورده كردار وإفنادأوننك وهمسانه أزاو درامان وراحت بنب

معيما كبره ، هيتا سره ، كثيرا دكره ، محكما آمره ، لايحدث مما يؤتمن عليه الإسدق، ولايكم شهاديه للأعدى ، «لايمن شئا من لحق يوأ ولايتر كه حياءاً ، الحير منه ماءول ١٠ شر منه ماءول الكرين ، وانكان في الدفلي كتب من الله كرين ، وانكان في الداكر و البركت من له فاين ، المهو عمن طلمه ويعطى من حرمة ، ويصل من قطعه ، لايمران حلمه الايمران علمه الايمران فه يرينه المصحح عما قدتس له بعند (العدام) حال الدا قوله عاداتم كان (منكره حال) فراد معروفه ، صادق قوله الحدد فعله المسلا حرم المدار الشراء فوو في الوراه وقول ، وفي المكا داملة الله ولا تحدد عنه هو عليه المدرات داحق قال أن يشهد من لايحدن داحق قال أن يشهد من لايحدن داحق قال أن يشهد

گردیکش بلوره و آ ای بدیگری بمبرسا ماحدا این و باد میکند و ی کارآئیس خود استوار است و آنیجه را که دوستایش .. ی راز گویند باکسی درمیان بگداده وگواهي حديد اردشمان حواش هم دارج بلموره و در ي حد الدكارانه ؟ الميكلك وشرم وأراح براح بدور المهشود مراال بسكني والحشش وجشم واشت داريداو مر بدی کردن و آسو اید گر دمردم با دن بشناد بعش در گراه هشادان وشته میشود و کر هماشن آگھاں باشد اشما اعلى عقلت بنسب کسي که از وسلم كمديمي بحشدش وچمل و المجدم بمايد حشش مي بمايد و كسي كه از او سرد باو می پسوندند ، بردیاری او در ایا حدا نمنشو او در ک یکه دو دل باشد شتاب بمبکند ارچیرهای پدی که مردم برای او اندیشینماند ویر آنها دانا شده می گدرد بارابی از او بدور و گفتار او برم سب می م ا فریب بمیزهد بنکی او همنشه ممرومان میراسد و در حلوی آمانست راستگو در گفت و سکو کار در کردار است کار حوب از او ریزان و کار بد اروی گر بر است ، درنبائی و کش کش دور گار با وفار و در دشواریها و با گواریها برد ... است د رمان تو بگریش سه سگر از است ير وشمل خود بيتم يكند و در دوستي كوياهي بنمايد چيرېزا كه از وبيست ادعا بمیکند و جفی را که براو وارداسترد وانکار نمی نماید نجفی که دیگران بر فدالله

علمه ، ولا يصبع ما استحدط (لا يسمى ما دكره ح) ولا يناس الألفال ولا يعلى على أحد ، ولا يهم بالحسد ، ولا يصر الحال ولا ينص المصائب ، سريع لى التعلوث مؤد للأمانات الطيء على لمسكرال أمانات الطيء عن المسكر لا يدحل في لا مور الحيل ولا يحر من الحق لمجر ، ان صمالم يعمه عمله وال الطي لم المناس حط ، وال ملحك لم يعد صمه الا بعد الدي قدر به ، ولا حمام المنط الإيمام ولا تنبي مالنج ولا يومان ولا يعمل الدي قدر به ، ولا تحمام المنام المنام المنام المناس المام المنام المنام المنام المنام المنام المنام المنام المنام المناس المنام ا

فراز میکند بدون آنکه ساری نگواه داشد چارای 💛 ڪه باو سپارها داو بايد بگودارد تده بمسارر کسی سام رشت بجواند ، را شای کس سم ۱۰ نمید بدیگران رشک نمی، راو آر، ش نیمسایگا ش نمنوسد کسی را نگوفتاری، ش شمالت وسرویش بملکنه برای بعد آو دل نماره ی خود شتال داره و در الله سیاردههادست که باوسین داده ساشایست.ها دمی گراور ومردم ا نکارهای سک ۱۹۹ ی ار داره ی رشب دستو مهرهد با نادانتی دست بکا ی جیزاند ۱۰از را د است گاهی و ابر بمهانید کر حموشاشد در جاموشی بدوهگیل بست، اگر گویا شورجر راست مگویدیلندنخنده با چه بر ایش میرسد ف بع سد به حشمافسا. حویش ر بفس سا کش سپارز وهوی نفس . اه چنزه نشور بحل ورا الده جود الله راه در آلیچه مال و بنیب چشم ندوره بامریم همشینی میکند . ای آیکه بد نش خورشعر اید یا بدیگری بیاموراند وچوں خاموش شود، ای آبست که راء آشتی پوید پرسش و برای فهمیدن است بهمشاخره جاموشی دیرای ایجار شگفتی د دیگ ان حسب بخویش ثیست که (او دا بزدك و صاحب طرفیت بند ند) محرانی . برای حود فروشی بردیگری تیست اگر بر استمکنند بردبار باشد تا حداوند النقام أور الدرستاند نفس و أراأو در ربح ومروم أربعس و درراحتند مسحوبش

داحة ، اتعب تفسه لآخرته ، وأراح ، لناس سيره ، بعدس تناعد عنه بعضو براهة ، قديو من ديا منه لين و رحمه فليس بناعده بكير ولاعظمه ولاديوه بعديمه ولاحلاية ، بل هندي بس كان قبله من أهل الحير ، وهو عام لمن حلمه من أهل البرقال فسعق همام سععة كانت بعده فيها فقال منز المؤمس إلى ما والله لقد كمت احافها عليه ، وأمر به فحها وسلى عليه وقال هكذا تصبع لمواعظ ، لنابعة باهله ، فقال قال شابك أن لكل احلا لن بعدوه فقال قال شيكان لكل احلا لن بعدوه فسنا لا يحاوره ، فمهلا لا بعد فانه بعث على لنابك الشيكان

[العديت السادس والثلاثون] ابى حبه شدة الدين معد سعد سعد الله عن سعوان سامهر الدين و عصب الميحرجة عصوان سامهر الدين و عصب الميحرجة عصه من حق والدي الدانية الميدجلة رضاء في الدانيان والدين الداقدر الميدجلة الكثر من مالة .

برای آماده کردن توشه آن سر ا بر بح فکده و مرحم از بداور حد کندار کسی که دوری گریند برای پر هیر گ بی و پ کد منی است ، بهر که بر ویث شود بر ی دلسوری و مهر بدی است به دوری او درای گر به بر بی و به بر ریکیش برای فریت است بلکه خودان پیشار خودافنده مسکند و او خود پیشوای پر سایان و بیکو که ، سبت در این هسگام همام بعره بره و خان بد در امنز استرمین بی بی فره و د بخدا سو گند من از همین بی بی و بی توانی بر او می بر سده و دسود داد و برا بر ی دون آماده کنند و بر و بمارخو بد و سپس فرمود پندهای رساما اهلش چنس میکند گوینده ای عرض کنند و بر و بنامبر المؤمنس چرا ترا گر بدی بر سند فرمود و ای بر تو برای عرض کنند در کسی مرگی است که از او برد بمیشود و سنی است که در آن بمی گذرد حاموش بیش و بر بیگو که شیطان بر دیان بوسخی می گوید

۳۹ معوان پسر مهران گوید امام سادق ایا فرمود مؤمن کسی است که چون حشمگین شود حشمش اور اار حادم است بدور مکندو چون اسی شود حر سدیش اورا در باطل فروسی برد و چون توابائی یابد بیش از مال و حق حود دادست سبر بد

[العديث المانع والثلاثون] الى حمدية ول حدث بعد ب عبدالله عن على بن عبدالعرب ، ول قال بوعد عملين بالمدين عبدالعربير لابعد به الكاؤهم قان التقوى في القلب .

[الحديثالثاني والثلاثون] حدد في س موسى لمبوكل جمعالية عن عبدالله سيد قل سمعد عبدالله سيد قال سمعد عبدالله سيد قال سمعد عبدالله سيد في كديه (قولوا ثماس حسا) الدس على كد فكم فند و شهره احدثه هم الاشهرة الهم وعبدهم وسلو معهم في شهرة الهم وعبدهم وسلو معهم في مستحدهم و فيو حبوقهم المردل) أو شيء أشد عبي قود عمول بم يأمول عوم ويأحدول عبولهم فيأمره م و سهودهم ولا تمام كند عبهم و منهم و حدثهم عبد عبدهم في عادهم لد فيده و لا أل قوما بيونون ورود عام و دارا فيدول عبد المردل بيرانية و الدا فيدول بيرانية من بيرانية و الدا فيدول بيرانية و الدا فيدول بيرانية و الدا فيدول بيرانية من بيرانية و الدا فيدول بيرانية و الدالية و الد

۱۹۷ علی ـ عدا مل گرده ماه صادی بالای فرمور عدی کا مایس ا توا گول داند پاسانی تاپر هیا کا دارد داست

⁽١) برده كدري بك بكويد - سوده بقره آبه ٨٢

العديث النامع و الثلاثون عدائم بن الحسن بر حمد بن الرسم بالمعدائم التحديث النامع و الثلاثون المحدائم بن المحديث المحديث عن المحديث عن عدائم بن المحديث علم المحديث علم المحديث المحدي

العديث الاد تعول محمد في حد عدي و العم من هيم عراسه عن المدعل الدول و المار الدراع الرحم المكتبك وال كال على من الحال الأنك في الدول و فوم علم الدول محروة عدام

مه حمران پسر عین گوند مام صاف شک فرمه امام سح د ایش در د محو شمته بور گردهی برت حامه ا کونید دا فرمه و ی کمیر یا م کر

عن دليان فعالوا فوم عن شيعات في اساعجائل حتى كران عم فيما فيح ليان ونظر النهم حج وي كريه و النها في البعث في المحود في أرابعا في الرسماء السجود عا شبعا بعد في المرافق في المرا

الحديث الحادث الحرادي الارتمون أسي ، حدد بي عدد بدّ عن سه عن حدم عن الي عبد الله الد في عن اليه عن عدام براشم عن عبد بمثال في عدم في الله من أفر نسبه أشاء فيه مؤمن البرائة عن لعواعد الأفرار ، ولاية الأامان

۱۵۹ عبدالله گوید عام صارف مو کسی که بیش چیز دو کند مؤمل
 است سر دری ورد ی درگ یک ی د بشتگ آن د فرا بولایت (سلطیت معتری)

بالرحمة ، والاستحلال للمتعة ، وتحريم الحرابي وتدك لمسج على لحعلين

[الحديث الثاني والاربعون] بي حمدالة فال حدث عبدالة بن حمدر الحميرى عن مسعدة بن سدفة عن المدرق الماري المائل بنه فين له مدال المؤمن حدشي، فالمعلم المرافق المرافق المرافق المحميري عن مسعدة بن سدفة عن المدرق الإبدال في قديد وهو المدالة عروجل مطبعاته و فراسوله المائل مصدق (قبل) فهادال المؤمن قديكون أشع شيء (قال) لأبه يكسب الروق من حله ومطلب العالال عدد فلا نحب ربعا قد لشده ما يعلم من عسر معلمه وابن سحب بعده لم نصفه الما في موسعه (قبل) ما علامات المؤمن (قال) المرافق أربعه الومه كنوم العرفي و فا كله كاكل المرافعي و بكافة كلكاة التكلي، وقعوده كمفود لمواثب (قبل له) فما بال الدؤمن فديكون الكوشيء (فال إيل لحفظه فراحه كمفود لمواثب (قبل له) فما بال الدؤمن فديكون الكوشيء (فال إيل لحفظه فراحه عن فراج حالا يحل له ولكي لا ينس به شهراه هلكد الاهكان الدارة و المعراب العجلال على فراج حالا يحل المواثب المو

حابدان پدممبر و با محبب آبان) و باو آبه احمد ۱۰ حال شهرون مثقه و حرام شمرون ماد ماهی و بار زوی موژه مسح بکشیدن .

الاگل هستنده پسر سده گوید ده م صدی این عرب در چرا مؤس چیری سحت و تندمی شوده مود در بی سکه هست دعرت الدب حد ر دل او سب ایمان حالت در قلب ام دیها به داوجداد در می در صد و قرماند م فصدی پنجمبر او است عرس شد چرا مؤس بچیری بحل میورد و در ای آیکه وری دار ایا حلال بدست می آمید و پست کردن حلال مشگل است و دوست بدارد ایا دست آورده حلال حود دودی کند در ای آیکه می داند پند کردن حلال کار بس دشوادی است و گری حشمگین شود با بخا بحواهد بود عرس شایه های مؤمل چیست فرمود چیست بدارد و ماند کردن ایا میلاد و مودی شده در در می دود و بیان و عدا حوردش هایله قرمود چیست بیمار و گریه و ماند گریه شخص مادر مرده و در پا حاستن او ماند بر حاستن او ماند بر حاستن او ماند بر حاستن او ماند بر حاستن و ماند و در ایا مردم هر اساست که از حای خود می جهد عرس شد چرا مؤمل در شوئی میکند و در ای مگهداشش خود از بر دیکی با کنادی که بر او خلال بیستند و در ای

كنفي به واستعلى اله على غيره وقال صلوات لله عليه الله في لمؤمن ثلاث حصال المنحتمع الا فيه اعلمه الله عالم وحل او عليه المن يحب او عليه المراح يبعض (وقال المؤمن في قلبه الله الله الله المروب الكم تحدوله للمدال الدين تحيف الحسم المواد يقوم الليل ويصوم النها (وقال المؤمن في دينه أشد من الحال الرابية ودلك الأب الحل قدينجا منه والمؤمن الايعدر أحد ال الحدال المحدام المهارة ودلك للمنه يدينه وشجه عليه

[الجديث الثالث والاربعون] وبيد الاساد قال ول رسول لله والحجيد الا أستكم لم سمى لمؤمن مؤمد لائتمان الدس اباء على بقسهم وأموالهم ألاأستكم من لمسلم ، المسلم من سلم الدس من بدء ونسانه ألا أنذكم بالمه حد من هجر السباتات وما حرم الله عروجل ،

اینکه شهوات دیگر د آردو سماید دهنگ منکه محلال دست به مدان هی مازو وجود دا به آن از دیگران بی ساز می کند سپس فرمود در مؤدن سه حصلت است که در حر اه گرد بحو هد آمد بحد و به آنچه حد دوست دارد و با بچه حدا دشس دارد دابا است و بازهم فرمود بد و مؤمن در دل اواست آیا بمی بیپید که او بدنی لاعر و پنکری با به ان در چوب شها را بندا و روز ها ر روزه دار است و سافه و مود مؤمن در با بر حاتر است برای سافه و مود مؤمن در با بر حورد در و باران سائیده و تر اشیده می شود ولی کسی بارای آن بدارد از دین مؤمن چیری بکاهد و ین برای بحلی است که بدین حود دارد تا اورا روست بدهد

امام صادق الله و مود آیا شده رحس ندهم که چرا مؤمن را مؤمن با میداند ایرای اندایی که مردم در ۱۰۰ائی و حال خود بآبال داراند آیا شما را حس بدهم که مسلمان کیست مسلمان کسی است که مردمان از گراند دست و دبال او آسوده باشند آیا مهاجرزا انشما معرفی نکثم مهاجر کسی است که از بدیها دوری کند وار آنچه حداوند روا نداسته پرهبر نماید .

العديث الرابع والاربعون أن بيدا الاسلاد قال في سول لله المهيئة من ساخته سئة ولد ته حسبة فيو مؤمن -

الحديث الحديث الحامل والأربعون التي حددية في حدد سعد من عدد الله عن الله عن الله عند الله عن الله عند الله الله عند ا

الحديث المانع والارتعون أحيد لا عن حيد بي بي مدالة عر حدمي عمر ، قال قال ابوعيدالله يمثل بي المؤاها عند مي الحديد ال لحديد الدارك الدارك الم وقال الدارك عمر عال المؤمل لم قبل المرابعة على قلمة

العديث الثامن والاربعون من حدد جماله على أمعدال. عواه ال در عبدالله الهلا الله عالي ما الله على من أصل و حد لاردخل مام و حل فليجراج مهم حداج المديرة الله عال الراس في الحسد ومثل لأنماع

 چکار امام ساری ایگی و مهر امراحمه حمد می همود کسی که کار بدا دریان ام امراحت البداو کا ایت ام احیاشود به با مؤمل سام

وی حدال و سطی که ید ما به ای لمیتی مور در ی مؤمل چه الداره رشت است حواهش خوار گردد.
 رشت است حواهش داشه با به ۱۵ در راه بنجا آوردن آن حواهش خوار گردد.
 ۱۵ مام سایل شیخ ۱۰ ما به سایل میشود در ای را در کی ۱۰ گاه حدا سال و رما و فرد در ای و پر ۱۵ میشود.

۱۹۷ حصی پست عمر کوند مام به ای بیخ فرموه مهدن از آهن سخت تو است آجن اگ کد - به داو - بگش پرمی گردد ولی مؤمن اگر که ته شود فدوباده ویده کودر و پس ۱۰ ایکند در او برایمان دریمی گردد

هه معصل کوند بدم بنا ویگیگا فرمود پر. اوانا مؤمس ر ازیشاریک افرید به کسی مینواند را حاکه آبان د آید ژبه کسی ر آبای مینو بدار گروهه ن جانج شوا بر آبان مال ایان مالگشتان کب بدان ساگر في الكف ، فعل ، أسم بحالف ولك وشهده عليه با ما مه مدفق

[العديث التاسع و الاربعون] حدث الله بن على ما حدوية رحمه الله ، عن السؤه و المعلول الله عندالله الله على السؤه و المعلول الله على قدمه

[العديث التحميون عبيد لاسد ، عن على س حمد عن معاويه سعم ، وال وال المعدد في المعاوية سعم ، وال وال المعدد في التعلق المعارضة على المعارضة والمن الشقاء يعلى عمى النصر

العديث العادي والحصول مهدا الاسد عن تجد بن حمد عن سعد بن عرو العديث العادي والحصول من الكن محد من العدد من العدد المعادد على المعادد على العدد العدد

و الجديث الثاني والجيسون] ١٠٠ لا در حل ما علي عن العالج براهم مراهمتم (مام ما) عن الي عند له المراجع الله الم

لاسى ارشمان ، يافسيد عدم مششان کم هي جاد

هه میلی پسر سده ای گوند از امام بنداق شیخ شامه می فرامود ومسیان بهار مؤمن است چون شهوانی دراز دارد و باه ساره می فد که شب دادمدار باشد

ه ها پر با عدارگوید اه م صادی گلگ می هر مود احدازاند د اک مؤمل را از ملاه ای سرای باپایدا اگه بمی. را سکن تارا از که ای در آل سوا بگه حواهد و شت

عید پسر عرفان گوید سام صارق این فرمود مؤمن سحمی
 په بادرستی شمی گوید

۱۹۶ صابح پسر همشم گوید امام سادی تخلیک دامور به چیر است که چون با کسی یافت شد افتار ادامی است کسی که درستم در در بوده ۱۹ حشم من صبر على الظلم فكظم عبطه واحتسب عد كال ممن بدخلهالله الحبة وشفع في عثل ويبعة ومسر

[الحديث الثالث فالحملون] ودار المساراة عن حمد عن زائد على المحديث الثالث فالحملون] ودار المساراة عن حمد عن تعدوا الممه البي عندالله على قال الن كولوا مؤملاً الحمد الدواو من مناسبة ودلك إلى الصدارات في قال أخيال من العالمة عبد الرحاء

العديث الرابع والحمسون (المدر عن غير بن احمد عن حل عن البي عبدالله المخلف الرابع والحمسون (البيخ الله عن المحمد عن المحمد على المحمد الله المحمد الله المحمد الله المحمد الله المحمد الله المحمد الله الله الله الله المحمد الم

حودره فارق خوار ۱۰ مرای با احدالی خواجده گذشت بیدند ، او بر کسانیست که برای به ۱ مه بیت احاد با این از ۱۰ ما بحث ای به ۱۰ ما بنده و ا<mark>یل برارگی</mark> رابیعه ومصر پهپذیرد ،

۱۹۳ رف که د ماه صافی این ۱۰۰۰ مهمی است باهنگامیکهمورد اطمیدی مرام داشته از عافیت در مالاه از عافیت در مان بعیت بیتر است .

ود بشد مورفر مور مؤمن دو برصه ت ادب رریدای بوانا و در مهرور اید ش را پرسش مورفر مور مؤمن دو برصه ت ادب رریدای بوانا و در مهرور اید ش در یمان ما حله یعن در حود آیا را ش کوش در پید گردن او راست شاد ب ود بشد سال سیماری بیکو کار و داد رد بی ش و گرد آو ده و در بر می سکر گذار سام در راه حدا بحشده و در بوانگری میانده ودر در ویشی باشکوه ودر قدرت در دشینان می گذرد در پند د دن مردمان بندگی حد حود و در بسنگی بدنیا پر هس گاری در از دست بدهد در کوشش در راه حدا حریص و در گرفتاری کارهای دیبا بناد حدا است در دستو به در کوشش در راه حدا حریص و در گرفتاری وفي الهراهر وقور ، وفي لمكارم سنور ، وفي الدعة شكور ، ولايعتاب ولايتكبره ولايقسع الرحم ، ولبس بواهن ولاعظ ولاعليظ ولانسبقه نظره ، ولاتفضحه نظله ولايعلم فرحه ، ولايحسد الناس ، ولايقتر ولانسد ولانسرف ينصر المظلوم ويرحم المساكين ، نفسه منه في عناه ولناس منه في راحة لايرعد في الدنيا ولانفرغ من مهائل الناس ، للناس هم فناقبلو عليه ولمهم فنشعله ، لايري في حدمه من ولا في رأيه وهي ، ولافي ربه صباع يرشد من ناست ره ، و يساعد من ناعده ويكيع عن لنظل و لحاد و لحهل فهده صفه لمؤمن

[العديث الجامس والحمدول] وبهذا الاساد عربهما در احمدعن ابرالعلام عن بي عبدالله يُظْرِينَ قال: ال المؤمن من حدقه كن شيء دربت ابه عربير في ديس الله ولا يتحال من شيء ، وهو علامة كل مؤمن .

شکنده سد در در حی و بعیت شکر گذار است پشت سر کسی گپ بعی ردد و گردندرا ی سی کند از جویشاوندان بمیارد و بله و تند جو بیست استی او را بمی گیرد شکمش دیر رسو اسی کند وشپوت ربان اورا اسیر بمیسارد برامردمان رشک بمیارد رز رندگانی و محشش منابعرو است ستمدند گانیرا پشت و پناه وان بیچه گان داسو است بمس و از او در رباح و مردم از او درزاختند دردسا چدان دل بمی بنده و را بهدیدهای مردم بد له دا بیامده و بمی هراسد هنگاسکه مردم همت می گمارند که بدو و آورید هم او ایست که اورا از کار خود بازخواهند داشت در بردیاری او کمی بدارد و رأیش سسی بمی پدیرد در دین خود سهل انگار بیست کسی که با و رأی رند رهب شش کند و کسی که باو کمک بماید عوس خو هد داد از باطل و بادانی و هرزه گوئی بهراسد و این رفتار مرد مؤمن است

ابی العلاء گوید ،مام صدق به فلا فره ود مؤس کسی است که همه
 اراوحساب می برید وایس برای آ بست که در دیس حدا توانا است و ارچاری بیم بدادد
 این تشانی مؤمنست ،

العديث المادس الحصول وبهذا الاستاد عن على من احمد عن صفو بالمحد عن المحديث الماد عن المحد عن المحد عن المحد عن المحد الله المحد المحد المحد المحد المحد المحد المحد المحد المحدد المحدد

[العديث المنابع والحمدون] بن حبيه لله قال حدث المعد بن عبد لله . قال حدث المعد بن عبد لله . قال حدث الحيد بن العين بن على من قصال عن عبد الله إلى المؤملين به سئل عن أهل السبة على يرون أهل الا سن (قال المؤملين) المرون إلا المؤملين الأل المؤملين المؤمل من بو كنو الكواكب (قبل) فهم يرون أهل الا سن (قال المؤللة) الإبرون بو محرب ما بوحه (ثم قال المؤللة) لكل مؤمل حمس ساعات يوم القيامة يشعم وبها

۱۹۹ سعوان حمال گوند شیدم امام سادق پی می مرمود که هر چنری در این مؤمن فرون که هر چنری در این مؤمن فروش و سما کست سپس فرمود اگر دل مؤمن حالصاً محلصاً در گروی دوستی و بندگی حدا باشد همه چیر از او هر اساست حتی شیر و حانور ن در نده و فرعان پرانده ،

[المحديث الثامل والحمدون] البي رحمه لله قل حدثنا معد من عبدالله على العادق عن رياد الفندي عن البيعندالله تلكي ول كمي المؤمن من الله مصره أن يرى عدد يعمل بمعاصيالله ،

[الحديث الباسع والخمسون] الى حمدالة قال حدثنا سعد بن عبد للمعن المحرثي على بي عبدالله إلى المؤسل حروم الشيخ والحسد والمحس والإلكون المؤسل حياداً والشحيحاً والحريصاً والمؤسل حياداً والشحيحاً والحريصاً والمؤسل حياداً

[الحديث السنون] حداء غير بن لحلى بن احمد بن الوليد (م) ، قال حدث غير بن يحيى الحديث المؤمر أحاق على نفسه من سبعين مؤملاً عليه .

التحديث الحادي والستون في حمدالة من غير من يحمى العطاعن سهل من رياد عن الحديث الدلوث مولى الرص التبكي والسيما الماحسي المنظمة الماحسي التبكي على الدلوث مولى الرحم التبكي والسوم مؤمل حتى لكون فيه ثلاث حسال سنة من الله في سنة من

ههد ریاد فندی گوید ۱۹۸ ندوی نظ فرموه برای پاری خد برای مؤمل بس است همتنکه به بیند دشمن او نگیهکاری گرفتار و او ۱۰ حدودد او گیام نگهداری قرموده است .

هم حارثی گوید مامت و نیخ د مود مردیکه در او بحل و رشک وهراس باشد ایمان نیاورده مؤمن ترسو و بخیل و آرمند نیست

۱۹ هل پسر بحسی عطر گوید در حی دردران اراهام صادق گارگی بازگو
 کرده بد که می فرمود باید ده یک عقیاد مؤس مؤملی ا تصدیق واطمینان کمند
 و وزا خون به پندارند او به خود بشش اطمینان دادد .

۹۱ حداث سر دلهائ آراد کرده عام اص کیکی گوند شندم حصرت ۱نا لحس کیکی می درمود مؤمل نیست کسی مگر اینکه سه رفتار در او باشد روشی

شيه ، وسنة من وليه ، فالسنة من ديه كنبان سرءة ل عروجل (عالم الفيسة الايطهر على عيسه احدادا السن السنة من ديه فمدادا الساس فال الله عروجل أن السنة من ديه فمدادا الساس فال (خدالعموو أمر بالعرض واعرض عن الجاهليليّ) وأبنا البنة من وليه فالسن على الناساء والسراء فان الله عروجل يعول (فالصابرين في الناساء والصراء)

العديث الثاني و المتون اليرحمه الله ، قال حدثنا معد بن عبدالله عن على المحديث عبدالله عن على المحديث عبدالله على المحديدة أو بالحديدة والعمل المهلام المحديدة العبد عبدالله و حدم قال قلت لاقال المجال العبد المرافعينية قرد موقعته كان ليدية قلمة وربعة البياس لماحب الشمال فعد و به قدهم بالحديثة قارة موقعته كان ليدية قلمة وربعة

ارحدا مستى ادپىممىرحداد آئىسى دوئى حدا ما دشى، رحد پوشاندن سراداست حدادىد در قرآن مى در مايد (عالم القيت فلايطهر على عيمه احدا الامن ارقصى مى رسول أ) دروشى از پاممىر حد مداراى با مردم بود دا حداد به پاممار حود دا با سارش در مآمدن بامرام سماش كرد دورمود (حدالعقو دامر بالعرف داعرض عى الجاهلين آ) داما آئين دلى حدا صدر در سحنى ها دبلاها ساد دا حى درمايد والصار بى فى الناساء دالصراء ۴)

۹۷ ار امام کاطم ﷺ پرسش شد اد رو فرشه که بر نسان گماشته شده آیا هتگامیکه بندهٔ ازاده گناه با صوات کند میدانند فرمود آیانوی بدو اوی حوب در پیش تو یکسانست عرص شد به فرمود هنگامیکه بنده ازاده کار حبر می کند ازاو بوی حوش بلند میشود و فرشته راست بدیگری می گوید دست بگهدار که

⁽۱) دارای مهانها پس کاه نگرداند تر بهان مود کسی دا جر آنکه ر به سندد

رد . (۲) گذشد.را پشته گمر و بعوایی امراکن وارباد ما با روی براگردان سوده عرافیه آمه ۱۹۹

⁽۲) بردباداد، در ریشانی وزنجودی سودمسره ا ۱۷۷۸

مداده ، فيشت له ، و ده هم بالسبئة حراج بفيله منتن الربيح فيعول صاحب لشمال الصاحب اليمين فت فانه قد هم بالسبئة فاذا هو فعلها كان لسانه قلمه و اربعه مداده فيشتها عليه .

[الحديث الثالث والمتون] حدثنى غير بن صالح عن ابن بسرس الديبورى عن غير ابن لحيمية قال لما قدم أمير المؤمنين على النصرة بعد قال أهل لحمل وعد ابن قال و بحد به طعاما فيعث لنه صلوات الله عدم والى اسجابه و قبل ثم قال بنا حد برع بن اسجابي فدحن عليه قوم متحشعون كانهم شين بوائي ، فقال الأحيث بن قيس به مير لمؤمنين عن هذا الذي برل بها أمن فيه الطعام أو من هول لجرب ، فقال صلوات أنه عليه لا احتمال بالله ستجابه أحد اقواماً تسكوا له في دار الديد بيست من هجم على ما علم من قرابهم من يوم العيامة من قبل قال

این سده بکار مك همت گماشه و همگامیکه آن کار را بحام داد دبان او کلك (برای بوشن) و آب ده شرمر کت خواهدشد و در پش ثبت خواهد مود و وقتبکه بکار رشتهمت بگمار بوی بد از و اجواهد حاست و فرشته چپ بد گری خو هد گفت بایست که این ستاه بکار بدا راده کرده و چون بحا بیاد داریان او کلك و ایار داش مرکب خواهد شد و گده پارداشت خو هد کرد

۱۹۳ علی پسر حدمه گوید س رحک حمل چون امبرالموم بن تابیانی ده در وی احدالموم بن تابیانی ده در وی احدالموم بن تابیانی ده در وی در وی احدالمومین تابیانی در در وی احدالمومین تابیانی در در وی در در در احدالمومین تابیانی در وی در در ایال مرایش دو ی گروهی حاضع و از شدید که مایند مشگهای کهنه پوستشان حشه شده ویژمر ه شده دور در در احدالمومین کرد یا میر لمومین چن دیها بدین گونهاید از کمبود مواد عدائی یا در در س حک چنین حالی تآلان دست داده است امیر المومین تابیانی در مودید یا حدد در در در گروهی دا که از برس عادلگیرشدن در ادام است امیر المومین تابیان

أن يشاهدوها فحملوا الفسهم على مجهودها و كانوا داد كروا صاح يوم لعرض على الله سبحانه توهموا حروح عنق يجرح من النار يحشر الحلائق الى بهم تمارك و معالى و كناب يندو فيه على رؤس الاشها فصايح . بو بهم فكابت الفسهم تسيل سبلانا وتطير قلوبهم باحتجة الحوف طرابا وتعارفهم عمالهم الماعلت بهم من حل لتحرد الى الله الله ديدانه عليانا فكانو يحتول حين الوانه في دحى الظلم ، وكانوا يعجمون من حوف ما اوقعوا عليه نفسهم فمندو دين الاحسام حريبه قلوبهم ، كالحة وحوفهم ، دابلة شفاههم ، حامله نظوبهم ، ثر هم سكاري بنمار وحشة الليل تحشمون كانهم شدن بوالى قد احلموا لله اعتالهم سرا وعلايمه فلم تأس من فرعه تحشمون كانهم شدن بوالى قد احلموا لله اعتالهم سرا وعلايمه فلم تأس من فرعه

دنیا کمارهگیری کر ده وسرگرم. بندگی پره دگارشان شدهاند. دوست دارد أبها بعين ليعين ورااس دننا في مسترا ريدار كر وهابد ييش الرآبكة فرادسه وحال حودرا بكوشش واراشتند وجهيل بالمداء رور رستاحير را سار مي آوريد يبش حود محسم می کنند آفریدگ بیرا که از آتش حارج می شوند وهمگی سردحدی حود گرد آمده و کلانامه آنان در آشکا ا نار میشو، و گناهان آنها رسوائی بناد می آورد بمسرهایشان از ریادی رابح کشیدن ماشد سیلاب روان میشوند ویا اینگهدلهای آس با بالهای هراس بیرو د در آمده وحود از سر آنها میپرد همگامیکه اد ترس به مودن باحدا بحوش آمده و مایند باله کردن گمگشته بالان در تاریکی های لحب بالانبد واز ترس آنچه ر كه درپشردارند وبر آن آگاهي پافتهايدراعداريد اراي بديهائي پڙمرره ودليائي اندومگان وچهر مماڻيء گر گور وليم ئيحشکيده وشكمهاي خالي ومباني لاعر وازيد أبال را مينيي مدهوش ومست ارس گذشت س (جد هائے که ۱ عوم ۱ م م اهر بعبر البعاد ب ، عوش بموه که ای مرهم آیان سده گی تهده مت باروس يرم و کوه کوه و د د د د حالم د و ده بليان وأشكار الهامي أدر الحرافش لني سيشور المكدمات كسالي هساما كه

قلوبهم بل كانوا كمن حرسوه قبال حر حهم فلور أيتهم في ليلتهم وقدده العنول وهدأت الاسوت وسكس لحرفال من الطير في الركود وقد عنهم هول يوم المنامة والوعيد كما قال سنح به (أقامن الهل القرى أريا تيهم بأسنانيا تا وهم بالمون) فاستيقطو ليه فرعين و قامو لي صلاتهم معولين باكير تارة و احرى مسنحين يمكون في محد بنهم ويربون يصطفون لبلة مطلمة هماء يمكون ، هلور يتهم حدم في ليلتهم فيناها على اطرافهم منحنية طهورهم بناون حراء لمرآل لعالاهم فد الشدت اعوالهم محسم ورفيرهم أد رفروا حلب با قداحدت منهم اليحلاق مهم وادر أعولوا حسب السلاسل قدصفدت في عدوم فلور أيتهم في بهارهم دأس يساف فوما يمشون على لا من هود ويقولون لداس حسار (فادا حاطبهم الحاهلون قالوا

وحمد، بدواگر آبها اور شیایشان بهسی انزماسکه دیدگان مرامان بحواب مد است وصاحب بحراموش و بيجوش وجروش و تحبت وحوش اقد وبايد مع مد مرعان الأشدية ميدوان الرائرس ورساحير وشكحه حد حويش رحوال دور کرده وسیم گو می پره دگا و مود (افامن اهل الفری آریاتیهم ناسمانیاته وهم باسون) به میماندوبالاند ویر یادای به روعر سیار بدر گاه و در گا چاره سار بریا می پسیدگاه گریان و داسی سمحکویان ا دارجایگاه اما حو صدائی اندوهگی گریه می کند شرق بار ا بنجاب می کند که د آن له سر دهند وای احد . گر ایته نازا در شنوایشان به بینی که بر پای ایسناده بداه پشتهای آنال حمیده کتاب حدا در دمارهای خود می حوالد وصد پشال باله و حوا این همر اه اسم چول حروش بر آور بد ما سد ک بی هستند که آتش دورخ یا گلوپشان. ا در حود فره براود مملکامیکه شنون سرمی، دهند گمان می کنند ويجبرها ۽ گرديون آپ صداء آمده واکر آبان، درورشان بهبيني گروهي را حواهن دید که بافروتسی در روی زمین اه میروند و نامرومان به سکوئی سحن (۱) ... اس شدیدمودمان شهرها که حشهماشانه درخابیکه بعواب بدرید آنان را در اگرد - سوده اعر ف ۱۹۷۱

سلاما) (وادام وا باللموم واكراماً) قد قددا اقدامهم من اهمان، و بكمو أستهم أن يتكلموا في أعراض الدس ، وسجموا اسماعهم أن بنجها حوص حائص و كحلوا انصارهم يعمل المعلى لي المعاصي و بنجها دار السلام لتي من دخلم كان آمناً من الريب والاحرال فلعلك به أحب شملك نظرك في وحه واحده تندى الأسمام بعاصره وجهم ، ودارفت شعلت سعش في الها و فدعلهما و لريح والأحدم مو كلة يتمرها ، وليست دارك هذه دار النماء فاحمد لد التي حلمها الله سنجامه من لؤلؤه بنصاء فشقق فيها الها ها ما في شجارها و طلل عليه بالنصح من ثمارها و كسها بالمواتق من حورها أم أسكنه ولداره و هلي عليها بالمواتق من حورها أم أسكنها ولداره و هلي عليها ولورا أيتهم بأحيف

⁽۱) هر گاه بادانان با آنان سخی کو پند آنها سلام دهند و اردو سلامت در آسه عرف است. وچون کارهای اس به مود کنند بایر رگو اری از آن نگدرند به سورهای قال آیا ۷۲

وقدفده و على يران ربهم سحانه ور صراب حائلهم عنوات واجلهم باصوان الم بسمع السعول باحس مبها مصلهم سماة و مطرا على المسته الراق ، وصهلت حاولها بن اعراض بلك لحال و عدلسا بهم به فهم بن كثر الاعترال، ويبطأ من بحد فه مهم لبؤية و براح راح المسلم فهرامه بالمباد الريحان و فعاحل مع من قبل العالم المعالم المحالم من على المال الم

قد كل الجامعة كعه ، والبحم الطوق بعقه ، فلور يتهم با حنف ، حدول في الوريتها ويصعدون حالها ، وقد السوا المقطعات من القطران ، واقر بوا مع فحارها وشياطسها فدا اسع ثواباسوا أحد من حريق شدر عليهم عقارب وحياتها ولوتأيت عدورة بياري وهو بعول يا ،هل الحدة و تعلمها و با هل حديها وحللها حدود فلاهوت فعده، يبعظ حاؤهم وتعلق الأبوات و تنقطع بهم لأساب فكه يوهشه من شيح بنادي واشتناه و كم شبب ينادي و اشتده و كم من امرأه تنادي فاقصيحناه و هنكب عبهم السور ، فكم يومند من معموس بين اطباقها محبوس بينالك عمسه الساك بعد بناس الكنس ، والم والمنز وعلى الحدران ، واكن الطعام الوالة بعد أليال المناع للكاشف باعداً كن معمود المنز و الأناب المناع الكافرة الطعام الوالة بعد المناب الكنس ، والم والمنز وعلى الحدران ، واكن الطعام الوالة بعد أليال الديا لمناه والكافرة المنز وعلى الحدران ، واكن الطعام الوالة بعد المنز والمناه المناه والكافرة الكافرة المناه والكافرة المناه المناه والكافرة الكافرة المناه والكافرة المناه والكافرة الكافرة المناه والكافرة الكافرة المناه المناه والكافرة المناه والكافرة الكافرة المناه الكافرة الكافرة المناه المناه والكافرة المناه الكافرة المناه الكافرة المناه الكافرة الكافرة المناه الكافرة المناه الكافرة الكافرة المناه الكافرة المناه المناه الكافرة المناه الكافرة الكافرة المناه الكافرة المناه الكافرة الكافر

بینی مالده خودهی دید صوفی آسین دست آنها اخودد و گردن بدنی د آش به گردن پیش پیشن چسنده وای اخت گر به بسی چگونه در در معدی دفرخ ر پر مها از بادی های آن بالا میروند و لد م ای فط بی پوشیده اید و با بدکا دال و واهر بمنان همشین گردنده بد واگر کمك خواهد آتش آنها و ر خواهد گرفت و مده و كه دمه فراه ان بر خو هد شد و چانكه به بی سروشی را كه صد می دهد بی به مها دمی ده می ده بی بروشی را كه صد می دهد بی به ما در برای كه صد می دور بی دور باشد كه مرگی د پی بست و پر بی دور خواهد شری در می دور با بی بری ما و چهدر از خوانان كه ور پرد می كند و ی بر بران كه داد می بیند واساب پیری ما و چهدر از خوانان كه و پرد می كند و ی بر بران كه داد می بیند وان بر زند بی ست و ی بر تو كه بن گده بدا از لدسهای كد بدت و دیوارهای خدائ در بدا آن سرد و طعامهای برگر دیگ چه لدی نتو می پوشند لباس كه بشر مد شده با آن سرد و طعامهای برگر دیگ چه لدی نتو می پوشند لباس كه بشر مه كم به میخود دیدد دگر چشمی به بده كه بآن بمعشوق خویش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود بدود با دید درگر دیگ و خویش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود بدود باید درگر دیگ و بیان بمعشوق خویش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود بدود باید درگر دیگ و بیان بمعشوق خویش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود بدود باید درگر دیگ و بیان به میشوق خویش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود به بیان به میگر و مید به بای به گرد مگر آنكه كور گشته میخود به باید به خود به به باید و برد و به به باید و کیش بیگرد مگر آنكه كور گشته میخود به باید به به باید و به به باید و به به باید که بیان به به باید و به به باید و به به به باید و بیاند به باید و به باید و به باید و به به باید و به به به باید و به باید و به به باید و به باید باید باید باید و باید باید و به به به باید و به به باید و به باید باید باید باید و باید و باید و باید باید و باید باید و باید و باید باید باید و باید باید و ب

الى حبيب الا تقاَّعا ، هذا ما اعداللهُ للمحرمين • دلك ما عدالله للمنقس

[العديث الرابع والسنون] حدث لحس من لوليد رحمه الله مقال حداث على من لحسن المعد رحمه الله مقال حداث على من لحسن المعد من على من المحد وعرف عن المحدوث المعد لحد الحدد عن على من المحدوث المعد المعدد ا

[الحديث الحامل والمتون] حدد غير راهدم لاسد آدري رحمه له قال حدثنا يوسف بن غير سرد على على رغير سرد على بويهما عن بحسل بن على سرغير سرغير سرطى بن الحسوس من على سراء على بن غير سرطى بن الحسوس من على سراي الرياد لل على الرياد المعالم المحامة والدوم بن عدالله حسا في الله ، وأنحر في لله و و لرفي بنده عاد في لله على الالمال ولايته الاسال والرحد حل علم لايسال والركار سلامه و صدعه ـ حسى يكون

و را حای خود دار آمده این ها چیز هائنست که احداد در ای گنهکاران آماده کرده و آنها چیز هائیست که اید ورداگ اتو دا در ای پارسایان فا همان موده است

۱۹۶ که به پسر مسلم گوید مام دول کی در مو ا سولحده آن پرسش شد دیتر س سدگان حدا کست و در مو کسای اساکه چون سکی کسد مسرود گردند و هاگذمنکه بدی کابد طف آمن ش کسد و بهاگام بحشش سپس پرورگار داد و با گام بخشش سپس پرورگار داد و با گام بخشش سپس بردارگار داد و با گام بخشش سپس بردارگار داد و با گام بخشش سپس بردارگار داد و با گرداد داد

۱۹۵ علی پسر غلی بسر یسار گمید مام عسگری در مرد پندمبر حدا روزی به برخی دربازایش می در مود ای سبت حدا با ای حدا درسد داشته باش و به اطر حدا در شده باش در دستی او دا دشمن داشته باش در دستی او دا حربای را در بیست بمی آوای و به رد مراد ایم دربا بمی چشد گوایدکه همیشه در بمار

كدلت وقد صارت مو حدة الناس في نومكم هذا اكثره على لدند علمها يبوادون وعلم يتدعمون ودلك لايعني عيم مرابة شت عمال به المائي كسالي الدوم من عده ي وداوا بداونه بت في الله عروض من ولي الله عروض حتى الله و من عده ما دي اعداء وشراله سول الله بله على المنافي فعال أثران هذا فعال بله وعال المائي عدا ولي الله فواله المداولة المداولة الله عدا عدا بنا هذا ولواله والمائي بنك ولدك وي عدو هذا بها الله بول المائد ولدك وي عدو هذا بها الله بول المائد و

[الحديث المادس و السنون] حدث الحسن بن حمد بن دريو رحمة الله عن يرسير عن يرعد الله المنافق عن المائه المنافق ا

وروده دار باشد مگ ایسکه چس که گمیم دشد مردره دوستی شم مردم باهم بیشتر برای بداست برای رسا داهم دوست و شمل و باهم و درست و دوستی و دشمی شما بی بیدر املی کند و عراس شد چگوبه می بدایم این حد دوستی و دشمی می کنم و چه کسی دوست حد است با باوی دشمی بمایم پیهممر حداله برخیج دولت و گری و مود در است با باوی عرص کو دایدی ورموه دوست این مرد دوست حد است او را دوست داشته باش و دشمی او دشمی حداوید است اور، دشمی داشته باش و دوست این شخص را گریچه درویسوت باشده باش و کشیده پدر و پسرت باشد دوست داشته باش و کشیده پدر و پسرت باشد دوست داشته باش و بیشمی داشته باش و دهمی داشته باش

۳۴ ابی نصیر گوید امام صادق ع بگفته ای از پدر اش فرمود که امبر المؤمنین علیه لسلام می فرمود برای اهل دین بشابه هائی است که بآن شاخته می شود ، داستگو فاده کسده امانات است به پیمان خود وق می کند سنه رحم می کندودلسود بر دید دستنست با ژبان زیاد بمی آمیر د بحشده و خوش احلاق و صاحب مشریی برد.

وطولى شعرة فى العدة صلافى دار السي يوين وليس مؤمل لا وفى ردعس ميه لا يعطر على فلله شهود شيء لا تدويات العص به ولوال كا معدا سرفى طلب مائة عام بم بعدر حديد ولي عليا عراب ما بدع علام حلى يسقط هرماً وألا فى هذا فارعبو وإلى المقمل بعليه عليه فى شعله الدور مده الى حده واحده اللذل افترش وحهه البحد بشاد الحل بمكاه بديه الدحوالي ما المحال في المحوالية المحوالية المحوالية المحوالية المحوالية المحوالية المحوالية المحال بالمكاه بديه المحوالية المحوالية المحوالية المحوالية في المحوالية المحال في المحال المكاه بديه المحوالية المحال في المحوالية في المحوالية في المحوالية في المحال في المحال المكاه المحال المحال المكاه المحال المحال المكاه المحال المحال المحال المحال المحال المحال المكاه المحال المحا

وسنج ست پسره دا ش و آل چرهانسکه و بایدد برای می کند دوشه یحل آنیه وسر به محویشان وظویی درختی ست دیشه . بایده و میه و می درختی ست دیشه . بایده و میه و می د فلش است و هنچ مؤمنی نیست مگر ایکه در حابه او شرحه در این حت می بشت د فلش شهویی خطوردمی کند مگر اینکه شخه طوایی درایش آم دم می کند و گراسهای اشتاب رسایه و فصدس آنه ددار یا آن حاج می تواندشت و اگر به کلاعی پیرد در بلای آل میرسدمگر یسکه شکسه بال فره خواهد افده هی در برامر عب کنید مؤمن نفسش آل و درشکنجه و مردم ازای در حشد هنگمیکه شب هر امیرسد حبیس خویش در سخت می ساید و به بهترین اعظی خود حده عدا بیمر می کند و با کسی خود او آفریده در در و ساد می بهترین اعظی خود حده عدا بیمر می کند و با کسی که اود آفریده در در و ساد می بهترین اعظی میخواهد که گردن او را از آنش دورخ دهاشی دهاشید

۱۹۷ عبدالله پسر مسكان گريد امام صارق تالينگي مي فرمود حداوند بررگ پيممبر خود ر آرمايش كنيد پيممبر خود د به نهترين خوم محصوس كرد امس، ي خود ر آرمايش كنيد اگر در شما اد آن خوها چيرى يافت مي شود حد دا سپس گوئيد و بان رفتاد رياد دو آوريد ، آن روشهاي نيك دا شمرد ده عدد بودند يقين ، قناعت ، صبر ، الشكر والجلم الحس لجلق والسجاء والعرما والشجاعة والمروم

شكر ، حلم ، حسن حلق ، محاوت ، عيرت ، شجاعت ، ومروت .

۱۹۸۰ علی یسر حمد پس عد رگوند عندالعظم لحسی فرمود برحضرت امده علی النفی المحق و روستان در شدم چول مرا دید نمی فرمود ای ادالفاسم حوش آمدی و حماً دوست مالی عرض کرد ای پسر پنده در می ا اده کرده ام دین خود برشما عرضه ندادم اگر درست بود افرا صحه بگذای به اینکه حد را اندا کیم فرموه یا از الفاسم نفرما عرض کرد می می گویم حد مد یکی است که به ست نداره از بنط ای فتشت بدفر است (به وجود موجم برین بندت فرنه درب و صفایش شنه چیرهای دیگراست) به حسموضو به وغر می فرخوجر بنست بلکه او آفریند احدام است وضورت آفرین صورته است و آفرید گار اعراض فحواهر فیروزنده هر چیر است و صاحب بو فیدید آوربده بو وحد شکنده اوالت و و حکیمی است که کار رشت می کند و کار واحدی در فروگدا بمی نمایده اسکه شرم این بود و افریده او فینعمن و ما در از و بنده او فینعمن و ما در این به به روز حرا پنعمن این و بیمیران او است و به روز حرا پنعمن ایگری پس از او بخواهد آمده دس

بعدها الى يوم القبعه ، واتول إلى الأمام والمخلعة و والى الأمر بعده مير المؤهدين على اس ابى الله ابى الحسن ثم غلى بن الحسن ثم غلى بن على ثم حمور بن غلى ثم موسى ثم غلى بن على ثم على بن موسى ثم غلى بن على ثم اسن مولان وعلى أه اسن مولى وعلى ثم غلى بن موسى ثم غلى بن على ثم اسن مولى وعلى أه الله وعلى الحسن الله و كلف للسن بالحلف من عدم في وعلى و كلف ولا يحل ولا يحل و كره السمة حتى بنارح و كلف ولا الارس قسطة وعدلا كما منثت ظلمة وحدا الله وعلى أفراد و أفول إلى وليم ولى الله و عدوهم عدو الله ، وطاعتهم طاعة الله ومعصيتهم معصمه الله و اقول إلى المعراج حق والمساءلة في لعبر حق وإن الحدة حق ، والما حق ، والد الدحق والمسران حق وإن الساعة آدية لاريب فيه وإلى الله يبعث من في العبو وأقول إلى المرائص لواحدة بعد الولاية الصلاء والركاء والدوم والحج والحماد والأمر والأمر

 بالمعروف و لنهى عن لمنكر وجعوق لواندس فقلت هد دينى ومناهنى وعفناتى وبنفسى فد والقادين الله الدى وبنفسى فد حد تك به فقال على در غد الجيني دا دادال سم هد والقادين الله الدى داده ما معادم و سد علمه شبكانة دالقول الداب في الحدام الداب وفي لآخره

[العديث الباسع والمتون] حدث من حس الفطال رحمه لله فال حدث اللها من عمارة من "لمه فا" فا أنظام الجعفر من على بهذا أن السيامي شمته من ديكر الربعة ساما أند الح الما عدايلة في نفس او حلم البحية والبنار والشفاعة

الحديث السعول حدد على إسحاق الطالفان حمد لله عال حدثنا على الحسن بن على بن قصال على سه عالى للحسن على بن موسى الرصا عليم السلام به قال من العب بالمعراج فقد العدد سوال للا بالمعلق

میکر وجموق و لد ن سباع می ایر بین مدهد د این داشده ۱۹ برمین است که شمه و ایران کا در جیم جیاب امام می این این این و در دو ایا بالعاسم بعده سو گید ایران بر احدا است که برای بندگان خود پستدنده داران بایسم می استوار در دوسرا تایت قدم باش .

۱۹۹ مخد پد عماده نگستای د بد س گوید مام مادو پیل ف مور پیرو مه چها چیز ا ممک نمشور معراح ایا بش، گو ایمکه نبشت درواخ آفرالام شدمانداوشفاعت،

۷۰ علی سرحس پسرعدی په رفت انگفته یا پدرش گفت مام صه الله فرمود کسی که معراح پیعمبر دا دروع به پندارد پهپیقمبر خدا دروع بسته.

۷۱ علی پسر عددوس عطار بنشانو ی گوید که علی پسر تگر پسر قتینه از فصل پسر شادان نقل کرد که مام علی بن موسی الرضا الظلامی فرمود کسی که اقراد کند جدا یکست ومانندی ندارد و از ضعائی که شانسته او نسبت او ۱ پالد

لايليق به ، وأفر بأن له الحول و لعود والا ره و لبشيه والحلق والامر والعصاء والعدر ، وأن افعال العاد محلوقة حنق بعدير لاحدق بكوس و شهدأ عجداً رسول الله وأن علياً و لاثمه بعده حجح لله و وأن الاساءهم و احتب لك الدو فر بالرجعة والمسعين وأمن بالمعرج والمساعلة في الفس والحوس والشعاعة ، وحلق الحدة وابدر والدراط والمدران والسفالة في الفس والحراء والعدد الدو مؤمن حقا ، وهو من شبعتنا اهل البيت ،

بد بد (سفات سلسه) و قرا کند حد وید بر گید ای سره وجهال و ارده مدست و جهال حقوق حدا سب حلق و مر درد وساحت قصد و قدر سب و بلکه کا های بدوگی حد مخلوق حدا سب حلق تمدیری به یکو می (یمنی شرار عالم حبیب یا ای حما وست واعمال دد و حوب او از او و بحوا او این حواهد گست می یعمل مامال دره حبرا یره و می یعمل مامال و شرآیره) و گو هی دهد که تجد پنده سر حدا سب وامیر لمؤمس علی این والیه بعد از او حجب های حد هسدد و دوست آنا بر این دوست داشه بیشت و و برسش و گود و حوس آنا را به بده و متعامل و برسش و گود و حوس آنا را به بده و برسش و گود و حوس آنا را به بده و برسش و براید و برسش و براید و برسش و براید و ب

وصلى لله على عِلى الله الطبسر الده من ولله الحمد

ترحمه كتاب (**صفات الشيعة**) سام**ند**

قسمتي از انتشارات ما

٠٠٠ ريال	مفيئة البحار تأليف محدث قسي
1 +	معالم الزلفي تأليف محدث بحراني
1 9 ***	تاریخ این ائیر در ۱۳ جلد
b Area	شرح سمديه تأليف سيد عليخان
1 14+	الوالومر جان تأليف علامة تورى
5 K+4	جامع عباسي كبير تأليف شيخ بهائي
3 4	اسلام وتعولات زندكي تأليف محمدقط، لرجمة محمدعلي عابدي
> ₹Δ	اسلام و دیگران سید قطب جیبی
	نقش اروت در پیشرفت اسلام تألیف آیة ا شیر ازی ترجیه _
3 40	سادقي اردستاني

در دست چاپ

اسلام و تابسامانيهاي رواني تأليف محمد قطب، ترجمة محمدعلي عابدي

تهران خيابان بودرجمهرى باذاد شيراذى

٧٠ ريال

LIBRARY

OF

PRINCETON UNITERSTRY

(NEC) BP193 .27 .1263 1970z